

ALMANACH

PRVNÍ MATURITNÍ TŘÍDY

1956 – 1959

Úvodem

Před šedesáti lety jsme nastoupili v Tanvaldě do prvního ročníku školy gymnaziálního typu, přesněji řečeno do deváté třídy tehdejší jedenáctileté střední školy a o tři roky později jsme se stali jejími prvními absolventy. Bylo nás ve třídě, na dnešní poměry neuvěřitelných, čtyřicet studentů. Řada skvělých profesorů nás dobře připravila na další život a většinu na vysokoškolské studium.

Nejvíce našich spolužáků zůstalo po celý život spjato se školou, učitelství se stalo jejich posláním. Z těch dalších se rekrutovali nositelé zajímavých profesí a oborů - chemie, strojírenství, astronomie, geologie, geodézie, virologie, justice, historie - a svoje nepominutelné místo v životě našli i ti, kterým z různých důvodů nebylo dopřáno pokračovat ve vyšším studiu nebo pro jejichž profesní zaměření nebylo vysokoškolské studium nezbytné.

Byli jsme si vždy navzájem kamarády a pravidelně si sdělujeme své osudy na srazech naší maturitní třídy. Bohužel je již také řada kamarádů, s nimiž již nikdy nebudeme moci posedět a povyprávět si. A o některých z těch, kteří již odešli, víme pramálo a je tomu tak i u několika spolužáků, kteří se třídních srazů nezúčastňují. Mnohé ovšem zůstalo nevyřčeno i o nás samých, kteří ještě setrváváme na pouti tímto světem.

Proto jsme také sáhli k vytvoření Almanachu, abychom si jednak navzájem připomněli, kdo je kdo a co, jednak dosvědčili, že tanvaldské gymnázium je významnou institucí, která připravila do života lidí vskutku platné této společnosti a zemi.

Osudy jednotlivých abiturientů jsou košaté, ale každý z nich vybral ze svého života fakta, události a úspěchy, které považuje za typické či hodné pozornosti. Vzhledem k uvedeným okolnostem ovšem ani tento almanach nemůže podat vyčerpávající svědectví a nechtěně možná opomíjí úspěchy těch, o nichž se nám informací nedostává.

Věříme, že almanach našeho maturitního ročníku najde pokračování i u našich mladších nástupců, aby tak postupně vznikl ucelený pohled na historii absolventů Gymnázia Tanvald.

Gymnázium v Tanvaldě má v roce 2016 dvojí příležitost k připomenutí své existence. Před 120 lety, tedy v roce 1896, byla uvedena do provozu školní budova, ve které nyní gymnázium sídlí - tehdy „Obecná a měšťanská škola v Dolním Tanvaldě“. Před šedesáti lety, tedy v roce 1956, bylo založeno tanvaldské gymnázium, tehdy ovšem „Jedenáctiletá střední škola v Tanvaldě“.

A v roce 1959 se škola mohla pochlubit prvními abiturienty. Z maturitního vysvědčení se těšilo těchto čtyřicet úspěšných studentů:

Několik údajů o historii gymnázia a jejího sídla

Tanvald pocítoval v posledním deceniu 19. století nutnost mít vlastní důstojnou školní budovu, zvláště s ohledem na jeho povýšení na městys v roce 1895. Plány jabloneckého stavitele Karla Donta realizoval stavitel Karel Pekárek ze Šumburku. Na místě, které dříve sloužilo jako střelnice tanvaldského střeleckého spolku, se začalo stavět 24. června 1895 a majestátní dvoupatrová budova byla dokončena v srpnu 1896. A již v září 1896 se v nové budově obecné a měšťanské školy začalo učit. Svědčí o tom reprodukováná pamětní medaile (avers i revers) vydaná k této příležitosti, jejímž autorem byl A. Rösler.

Po druhé světové válce byly v budově někdejší německé školy na dlouhá léta dislokovány kanceláře n. p. Seba Tanvald, který je pak od roku 1950 postupně začal přepouštět pro potřeby národní školy.

Výnosem ministerstva školství ze dne 26. června 1956 byla tehdejší osmiletá střední škola přejmenována na jedenáctiletou střední školu. Dne 3. září se v městském kině, za přítomnosti zástupců státních orgánů, místních průmyslových podniků, pedagogického sboru a žáků, konala slavnost k otevření 9. třídy JSŠ. Ta byla ještě umístěna v budově bývalé osmiletky, ale o rok později již byla 10. třída umístěna do dnešní budovy gymnázia.

První abiturienty JSŠ učili v letech 1956 – 1959:

Etrych Josef - 1956 – 1959 ředitel JSŠ, učil chemii, v 9 roč. i zeměpis a biologii
Frantal František – 1958 – 1959 učil fyziku a astronomii (v 11. roč.)
Hájek Zdeněk – 1956 – 1959 učil matematiku, fyziku, TV, deskriptivní geometrii
Hájková Hana - 1956 – 1957 učila TV dívky
Havel Vlastimil – 1957 – 1959 učil biologii a zeměpis
Lupek František – 1956 – 1958 zástupce ředitele JSŠ, učil němčinu
Mánek Jiří – v 9. ročníku učil předvojenskou výchovu
Marek Antonín – 1956 – 1959 učil dějepis a volitelnou latinu
Marousek Vladimír – 1957 – 1959 učil TV chlapce a civilní obranu
Mlynář Zdeněk – v 11. ročníku učil ruštinu
Nesvadbová Jaroslava – v 1. pololetí školního roku 1957 – 1958 učila ruštinu
Potužáková Milena – 1956 – 1959 třídní profesorka, učila češtinu
Stárková Emma – učila ruštinu v 9. ročníku
Strnadová Jaroslava – 1957 – 1958 učila ruštinu v 2. pololetí a TV dívky
Udatná Milada – 1957 – 1959 učila angličtinu, ale i němčinu

a externí učitelé:

Pavlata Václav – učil volitelné technické kreslení
Šourek Josef – 1956 – 1959 učil praktika ze strojírenství, elektrotechniky
a zemědělství
Ing. Vacek Václav – v 9. ročníku učil angličtinu

Z dopisu třídní profesorky Mileny Potužákové z 10. října 2010 účastníkům našeho třídního srazu, kterého se už sama nemohla ze zdravotních důvodů zúčastnit a krátce nato zemřela (29. prosince 2010):

"Byli jste a zůstáváte má velmi milá třída, ti první se vždycky zapíší do srdce. Vzpomínám na ty, kteří na vaše schůzky již nikdy nemohou přijít. Je jich hodně a je to nespravedlivé, odešli všichni příliš mladí. Ale tak to bylo v osudu. Za ty tři roky jsem vás dobře poznala a prožila hezké chvíle. Sledovala jsem vaše další osudy, a když jsem se o někom z vás dozvěděla, potěšilo to. Možná si to neuvědomujete, ale trochu věřím, že ten "glanc", tu látku, pod kterou se nejde, snad právě načrtlo tanvaldské gymnázium. A tak mi jako češtinářce nedá, než se s vámi rozloučit verši Fráni Šrámka, které možná trochu mluví i k vaší dnešní situaci:

*"Ať cesty nikam nevedou, tys po nich šel a šel jsi rád,
těch cest se nesmíš, nesmíš ptát,
snad není cest, jen lidé jdou a jedna z cest je vždycky tvou..."*

My, co se spolu každoročně scházíme

Milena Damborská, roz. Babůrková

Po maturitě pokračovala na dvouleté zdravotnické škole, obor rehabilitace, ukončené opět maturitou.

V té době ještě existoval systém umístěnek, který ji zavál do Jánských Lázní, kde pracovala tři roky. Po svatbě bydlela v Praze a pracovala na rehabilitaci v nemocnici v Motole. Narodili se jí dva synové. Po mateřské dovolené pokračovala ve svém rehabilitačním poslání v Praze ve Vysočanech.

Spolu s rodinou, převážně svépomocí, zrekonstruovala rodinný domek po rodičích ve Staré Boleslavi. Zde žije dodnes a věnuje se zahradě. Ta se po odchodu do důchodu stala její hlavní životní náplní. Kromě zahrady se spolu se svým manželem věnuje aktivně golfu a zbylý čas věnuje svým třem vnoučatům.

Velice ráda také cestuje a poznává cizí kraje. Na podzim propadá nezkrotné vášni – houbaření - a všechny výše zmíněné záliby jsou po tu dobu vymazány. Začátkem zimy opouští úděl lesního člověka a utahaná se vrací k rodinnému životu.

Ráda chodí na srazy maturitní třídy a těší se na ně. Bohužel to někdy časově nevychází. Ráda vzpomíná na roky strávené na jedenáctiletce, na naši třídní profesorku Milenu Potužákovou, na lesní brigády a na „sena“.

Vysvětlení redakce almanachu pro ty, kteří nejsou pamětníky:

Systém umístěnek spočíval v tom, že každá střední odborná škola a každá vysoká škola přidělovala absolventům umístění na konkrétní pracovní místo. Tím měli studenti jistotu, že po absolutoriu budou mít zaručenu práci v oboru. Na druhou stranu však nemohli uplatnit svoje případné preference. V systému nastal zlom v roce 1964, kdy umístěnky ještě byly distribuovány, ale absolventi je již nemuseli akceptovat.

Ing. Miloslav Bauer

Po maturitě na tanvaldské jedenáctiletce studoval v letech 1959 – 1964 na Vysoké škole strojní a textilní v Liberci (nyní Technická univerzita) na strojní fakultě specializaci sklářské a keramické stroje. Předmětem jeho diplomové práce byla konstrukce zakladače skleněných tyčí pro Jablonecké sklárny v Desné v Jizerských horách. Do tohoto podniku si také vybojoval umístěnku a pracoval zde v oddělení technického rozvoje od absolutoria školy až do konce roku 1987, kdy byl v důsledku dozvuků událostí roku 1968 donucen odejít mimo okres. Uchytil se v Praze a začal pracovat v n. p. TOS Hostivař v Praze ve funkci náměstka pro rozvoj výrobků a vedoucího technického rozvoje. S krátkými přerušeními zde pracoval až do roku 2002, kdy odešel za rodinou do Českých Budějovic. Svoji pracovní kariéru ukončil v rodinné firmě, věnoval se překladatelství a zavádění systémů řízení jakosti.

V roce 1966 se oženil s kolegyní z VŠST Stanislavou. V témže roce mu manželka povila syna Jana.

Z aktivního pracovního života nejraději vzpomíná na spolupráci s panem Františkem Hamrem, brusičem ze Zbrojovky v Brně, při zavádění technologie strojní výroby sklářských forem s uplatněním výpočetní techniky a moderních metod obrábění. Tato práce byla základem pro další operace strojního broušení lustrových ověsů a byla rozpracována i v dalších podnicích koncernu a dodnes je v oboru živá. Výsledky práce byly oceněny zlatou medailí na veletrhu Invex v Brně. Další prací, na kterou rád vzpomíná, bylo řízení projektu velké číslicově řízené hrotové brusky se zvýšenou přesností. Stroj byl oceněn zlatou medailí na Mezinárodním strojírenském veletrhu v Brně.

Z jedenáctiletky si do dalšího života odnesl dobré základy jak v technických předmětech (matematika, fyzika, technické kreslení), tak v humanitních oborech, zejména v češtině, angličtině a ruštině. Jeho život významně ovlivnil profesor Zdeněk Hájek, s kterým se potkal již v 6. třídě.

Celoživotním koníčkem byly pro něj sporty, zejména běžecké lyžování a pak vše, co se týkalo člověkem vytvořených létajících přístrojů.

V důchodu pracuje na zahradě, občas pomáhá v rodinné firmě a hlavně se věnuje rodině, manželce a svým dvěma vnoučatům, Aničce a Honzíkoví.

Jarmila Šebková, roz. Berková

Po maturitě na JSŠ v Tanvaldě vystudovala Vyšší průmyslovou školu elektrotechnickou v Praze, takže se stala jednou z několika spolužáků, kteří se mohou prokázat hned dvěma maturitními vysvědčeními.

Většinu svého profesního života strávila ve funkci technika ve Výzkumném ústavu matematických strojů v Praze - Vokovicích.

V roce 1965 se rozpočtová organizace VÚMS stala státní hospodářskou organizací. VÚMS byl podřízen oborovému ředitelství Závody přístrojů a automatizace se sídlem v Praze s celostátní působností jako oborové výzkumně vývojové pracoviště pro počítače a stroje na zpracování informací. Součástí trustu Závodů přístrojů a automatizace (ZPA) zůstal VÚMS až do konce 80. let. VÚMS ukončil činnost v r. 1991.

Jarmila ve své práci pocítovala největší uspokojení při pracích, kde se uplatňoval více cit a intuice, např. při oživování desek s integrovanými obvody pro počítače a zařízení tímto výzkumným ústavem vyvíjenými. Máme tedy ve svých řadách specialistku, která se podílela na vývoji československých počítačových systémů.

Má jednu dceru a dvě již vysokoškolsky vzdělaná vnoučata. V posledních letech propadla zálibě v cestování a s přítelem putují autem po evropských zemích.

Ráda vzpomíná na osobnosti spojené se školou, na profesora Z. Hájka, kterého ale několikrát pozlobila posíláním taháků svým rádoby potřebným spolužákům, profesora V. Marouska, kterého vnímala jako dobrého člověka a na charakteristickou osobnost profesorky M. Potužákové, která se jí za všech situací jevila vždy jen svá.

Je vděčná všem pedagogům i spolužákům za to, že mohla být součástí jejich komunity, jejíž důležitost si v plném rozsahu uvědomujeme, teprve když zestárneme.

Marcela Gajdáčová, roz. Bochová

Po maturitě pracovala v kanceláři jako účetní.

V roce 1962 se vdala a brzy se jí narodili dva synové. Sedm let byla doma a věnovala se plně dětem a potom zase nastoupila do kanceláře.

Ve čtyřiceti letech vážně onemocněla, selhaly jí ledviny a podstoupila transplantaci.

V důchodu se věnovala rodině a zahradě. Později i dvěma vnučkám.

Navzdory vážnému zdravotnímu stavu spokojeně žije s manželem ve svém rodném domě, který si před mnoha lety přestavěli.

Krista Böhmová

Vystudovala Pedagogický institut v Liberci, poslední ročník dálkově.

Pracovala jako ředitelka národní školy v Pustinách a často se setkávala se svými spolužáky z JSŠ a PI, kteří učili v Desné v Jizerských horách.

V roce 1975 se provdala a vystěhovala se do Německa, stejně jako další občané německé národnosti obývající tzv. Sedmidomky a okolí.

S manželem Willym se usídlila ve městě Erkelenz v blízkosti nizozemských hranic.

Od té doby neudržovala žádné kontakty s bývalými spolužáky ani s bývalými sousedy v Desné, proto o jejím osudu nemáme žádné zprávy. Zmizela z očí, ne však z mysli spolužáků.

Vlastimil Burian

Po maturitě se rozhodl pro studium na Vysoké škole báňské v Ostravě. Po dvou letech je však ukončil, protože rodina měla finanční problémy.

Jeho pracovní kariéra po návratu z vojenské služby v roce 1963 byla bohatá. Od roku 1963 pracoval v dělnické profesi v hanychovském závodě n. p. LIAZ a současně v letech 1964 – 1967 vystudoval při zaměstnání střední průmyslovou školu strojní v Liberci, kterou ukončil maturitou. Po maturitě v práci povýšil na zásobovače a v tomto pracovním zařazení své zaměstnání v LIAZu koncem roku 1975 ukončil.

Od počátku roku 1976 se jeho novým zaměstnavatelem staly Uranové doly Hamr na Jezeře se sídlem v Liberci. Pracoval opět jako zásobovač, později vedoucí zásobování. Odštěpným závodem uranového průmyslového komplexu byla GESTA Rynoltice, kde zhruba tři roky pracoval v oddělení zásobování. Koncem listopadu 1990 firma činnost ukončila a tím skončilo i Vlastíkovo patnáctileté působení v uranovém průzkumu. Svou kariéru zásobovače ukončil v roce 1993 po asi dvouletém angažmá v Severočeských tiskových závodech v Liberci.

Od roku 1993 až do své smrti pracoval jako ekonom u TORI, s.r.o. Jana Šafka.

Vlastík se v roce 1965 poprvé oženil a toto bezdětné manželství skončilo po necelých deseti letech úmrtím manželky Jany.

Nové rodinné štěstí našel se svou druhou manželkou Hanou, se kterou se oženil v roce 1977. Nejdříve bydleli Na Františku, kde se jim narodil první syn. Brzy zahájili stavbu rodinného domu v Langrově ulici, kterou v roce 1980 dokončili, a do kterého přibyl druhý syn. Dnes jsou z nich již 38 a 35letí vysokoškolsky vzdělaní muži. Vlastík však, bohužel, nebyl svědkem ani jejich maturit, protože v červnu 1995 zemřel.

Jeho zálibou bylo zahrádkářství, postavil si skleník a hodně času věnoval zlepšování okolí domu a zahradě.

Ing. František Cvrček

V letech 1959 – 1965 vystudoval zeměměřičství na stavební fakultě Českého vysokého učení technického v Praze. Obhájil diplomovou práci na téma „Projekt předvýsadbové úpravy svahů vinohradů v lokalitě jižního Slovenska v okolí Stúrova“ (Ize předpokládat, že v rámci příprav tohoto podnětného tématu strávil dost času průzkumem na místě včetně důkladného výzkumu výsledného produktu, jaký by se podle logického záměru měl na takovém místě vyrábět).

A protože to byl vždy muž činu, spojil v jeden den dvě věci velmi příjemné – promoci a svatbu se svou studentskou kolegyní.

To, co vystudoval, se mu pak stalo celoživotním posláním, ve kterém se realizoval postupně na řadě pracovišť.

1965 – 1978 pracoval ve Středisku geodézie pro okres Most.

1978 – 1984 byl vedoucím Střediska geodézie pro okres Teplice.

1985 – 1989 pracoval ve funkci technického náměstka ředitele GEODÉZIE s. p. Liberec s působností pro Severočeský kraj.

1990 – 30. 8. 2003 Po reorganizaci státního podniku GEODÉZIE na Katastrální úřady vykonával postupně funkce inspektora a poté zástupce ředitele Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu v Liberci pro Liberecký a Ústecký kraj.

Pořídil si dvě děti, syna a dceru a těší se ze čtyř vnoučat.

Ing. Bohuslav Černý

Ve škole vynikal zvláště v chemii, nejraději trávil čas chemickými pokusy, v nichž byl velice inovativní. Pobavilo ho třeba, když nás vyděsil produkcí studeného ohně na plechovém parapetu za oknem.

Vystudoval Vysokou školu chemicko – technologickou v Pardubicích, kterou dokončil v roce 1965.

Nastoupil do vývojového oddělení n. p. Tesla Rožnov pod Radhoštěm. Jako fenomenální chemik a matematik dosahoval zprvu pozoruhodných výsledků v práci.

Bohužel se kvůli své neblahé závislosti dostal do nezvládnutelných pracovních problémů, což vyústilo v jeho odchod z Tesly. Pracoval pak v místním zahradnictví. Člověk, který mu měl poskytovat péči a pomáhat mu v životních situacích v pokročilém stádiu jeho závislosti, se však zachoval zcela hanebně a připravil ho o veškerý majetek, včetně bytu.

Pozoruhodné bylo, že v době, kdy prodělával odvykací kúru kdesi ve Žďárských lesích, se stal významným znalcem hub, kterého dokonce Mykologická společnost ČSAV zamýšlela začlenit do vědecké expedice do Jižní Ameriky, což se bohužel neuskutečnilo.

Zemřel 15. října 2006.

Škoda každého zmařeného nadějného života, škoda každého velkého talentu, který se nemohl v celé šíři projevit.

Mgr. Jana Janoušková, roz. Donátová

Po maturitě studovala čtyři roky na Pedagogickém institutu v Liberci.

Její učitelské poslání odstartovalo na 2. stupni Základní školy v Desné v Jizerských horách a pokračovalo zde až do roku 1971.

Tehdy se provdala za Rudolfa Janouška a přestěhovala se na Moravu. Sňatkem ale, bohužel, nezískala vinohrad ani švestkovou alej, jak tvrdil její bývalý kolega Honza Korbelář.

Šest let prožila na jižní Moravě v malém městečku Ždánice, kde učila v místní základní škole.

Tam se jí také narodili synové Bohdan a Luděk.

Roku 1977 ovdověla a rozhodla se přestěhovat zpět do severních Čech za rodiči.

Díky vstřícnosti bývalých kolegů mohla opět začít učit v Desné. Sem se také později do blízkosti školy přestěhovala.

V desenské škole učila až do odchodu do důchodu, působila krátce jako zástupkyně ředitele a v letech 1992 - 1993 jako ředitelka školy.

Po smrti rodičů se přestěhovala za dětmi. V současné době bydlí v Jesenici u Prahy, užívá si vnoučat a kulturních nabídek blízké Prahy.

Květa Zemanová, roz. Ducháčková

Květa se po maturitě na JSŠ rozhodla nastoupit hned do pracovního procesu. Příležitost se jí naskytla v národním podniku Jablonecké sklárny v Desné, nejdříve v oddělení fakturace a asi po půl roce využila příležitosti a stala se nákupčí pomocného materiálu v Příchovické huti. Jezdila a sháněla veškerý potřebný materiál kromě toho, který přímo souvisel se sklem. Jak říká, nakupovala vše od papíru až třeba po plyn. Pracovní poměr v Jabloneckých sklárnách ukončila po pěti letech v roce 1964.

V témže roce se vdala a přestěhovala se do rodinného domku svého manžela v Jesenném, kde začala pracovat u České pošty jako poštovní doručovatelka. Krátce pracovala i na poště v Semilech. Poštu v Jesenném opustila koncem dubna 1997 a odešla do důchodu. V poslední době již měla určité potíže s pohybovým aparátem. Po odchodu do důchodu ale nezhálela a pracovala pro některé sklářské podniky jako domácí dělnice, což ostatně již dříve dělala v době mateřských dovolených.

V manželství se jí narodily tři dcery, kterým je dnes již 50, 47 a na poslední si počkali dalších 12 let. Když se rodina Zemanových sejde, tak se do rodinného domku skoro nevejdou. Zkuste vtěsnat do běžného rodinného domku tři dcery s manžely, šest vnoučat ve věkovém rozpětí 4 – 30 let, starší již samozřejmě s partnery. Starším vnoučatům se také již narodily děti, takže Květa je pětinasobnou prababičkou. Babičkou i prababičkou je ráda, jen si pobyt vnoučat o víkendech a o prázdninách musí důkladně plánovat. Květa se narodila 29. prosince, takže je nejmladší spolužačkou z celého ročníku.

Její koníčkem je zahradničení, o čemž svědčí velké množství květin v domě i kolem něj.

Jan Fiedler

Po maturitě na naší Jedenáctileté střední škole se vyučil elektrikářem v Okresním stavebním podniku v Jablonci nad Nisou. Po dvouleté vojenské službě začal v OSP v Jablonci nad Nisou pracovat v oddělení elektromontáží a rozvaděčů.

Jeho velkými koníčky byly sport a hudba. Naučil se hrát nejdříve na pianovou harmoniku, později na trubku. Spolu s Mirkem Papírníkem hráli několik let v malé hudební skupině společně s několika členy orchestru Rudy Janovského. Honza na trubku, Mirek hrál na klarinet a altsaxofon.

Honza se na harmoniku začal učit hrát ještě na jedenáctiletce, což souvisí s jednou, pro Honzu typickou příhodou. Bylo to snad v deváté třídě, když přišel do třídy ředitel s návrhem, že by bylo vhodné založit hudebně dramatický soubor (naše paměť si nevybavuje, jak se soubor měl nazývat). Zcela vážně se zeptal, zda někdo umí hrát na pianovou harmoniku, kterou by škola koupila. Jako jediný se přihlásil Jenda Fiedler a na dotaz, umí-li na harmoniku hrát, odpověděl: „*Neumím, ale já bych se naučil*“. To bylo i na pana ředitele trochu moc. Chudák Jenda dostal za svou snahu ředitelské vyhubování, ale nás to docela pobavilo.

Po vojenské službě se oženil a s manželkou Janou mají dvě dcery a pět vnoučat. Několik let pracoval jako volený zastupitel na MěNV v Tanvaldě. Byl to velmi společenský člověk a ve svém zaměstnání v OSP Jablonec nad Nisou dlouhé roky pracoval v odborech. Byl aktivním organizátorem úspěšných a oblíbených akcí pro zaměstnance a jejich rodinné příslušníky. Poslední byla vánoční besídka pro děti zaměstnanců OSP v roce 1992. Přípravu besídky však již nedokončil, protože 10. prosince 1992 náhle zemřel.

My, „co jsme spolu mluvili“, s úctou na Honzu, jako velikého kamaráda, vzpomínáme.

Mgr. Věra Horáková, roz. Gabrielová

Po maturitě se přihlásila ke studiu učitelství na Pedagogický institut v Liberci spolu s devíti dalšími spolužáky z jedenáctiletky. Přijímací zkoušky úspěšně vykonala, nedostala však doporučení, jelikož otec byl tehdy živnostník – fotograf. I když nikoho její otec nezaměstnával ani nevykořisťoval, nebylo vhodné, aby vychovávala mládež, protože vyrůstala v kapitalistické rodině.

Stala se tedy úřednicí v Podniku služeb ve Smržovce, kdy se zabývala především účetnictvím podniku.

Chtěla však být učitelkou, a proto si v roce 1960 podala opět přihlášku ke studiu. Otec mezitím během roku ukončil svou živnost a zřejmě proto byla v roce 1960 ke studiu přijata. Studovala dálkově a studium ukončila v roce 1963 diplomovou prací „Vyučování počtům v 1. – 5. ročníku“ s kvalifikací promovány pedagog pro učitelství v 1. - 5. ročníku ZDŠ.

V době studia jí zemřela matka a na Věře zůstala, kromě studijních povinností, také starost o mladší sestru, otce a chod celé domácnosti.

Po ukončení studia učila dva roky na ZDŠ v Horním Tanvaldě. Dalších pět let, do nástupu na mateřskou dovolenou, pracovala na ZDŠ v Josefově Dole a po skončení mateřské dovolené působila v letech 1969 - 1983 na tehdejší 2. ZDŠ, kde si kvalifikaci zvýšila absolvováním logopedického kurzu. A to bylo jedním z důvodů, proč zažádala o přeložení na Zvláštní školu v Jablonci nad Nisou. Pro dosažení plné kvalifikace učitelky zvláštní školy studovala ještě tři roky psychopedii na pedagogické fakultě UK v Praze. Ze zvláštní školy odešla po 17 letech v roce 2000 do starobního důchodu.

Před 25 lety ovdověla, ale raduje se ze své dcery – stomatoložky i vnučky, studentky oboru záchranář na VŠ zdravotnické v Praze.

Ráda čte, sleduje seriály a jezdí k moři.

Mgr. Vlasta Tomešová, roz. Halamová

S přibývajícím věkem se stále častěji vrací ve vzpomínkách do minulosti, zvláště na období tří krásných let na jedenáctiletce v Tanvaldě. Na vstup do prvního ročníku nově vzniklé školy, kde nováčkem byl i celý učitelský sbor, na to, že ředitel školy dovolil přijmout ke studiu i ty, kteří ne zcela splňovali tehdejší předepsané požadavky na třídní původ (což by se dnešním studentům asi dost těžko vysvětlovalo).

Učitelé těm prvním středoškolákům vštěpovali, že absolvování školy je i celoživotním závazkem reprezentovat školu určitou mírou inteligence, slušnosti a čestnosti a Vlasta je přesvědčená, že se tomu nikdo z nich nezpronevěřil.

V porovnání se současností vládl poměrně přísný režim jak ve škole, tak i mimo školu, ale studentům to tehdy nevadilo, protože na nic jiného nebyli zvyklí. K velkým radostem patřily taneční, i když se druhý den nemilosrdně zkoušelo. Snad žádná jiná škola v okolí neabsolvovala tolik zajímavých exkurzí v továrnách po celých Čechách. Krásné kamarádské vztahy, které trvají do současnosti, upevnil třeba i třídní prázdninový výlet pod stany do Nízkých Tater. Přírodní atmosféra byla znásobena blízkostí salaše s bačou Mojše a trojicí přátelských čuvačů. Vlasta se právě kvůli této atmosféře ráda na Slovensko vracela a vzpomíná na ty krásné časy mládí, spousty ideálů a prvních lásek.

Po maturitě zamířila v duchu rodinné tradice s několika dalšími spolužáky na Pedagogický institut do Liberce, který po čtyřech letech ukončila státní zkouškou a diplomovou prací na téma „Stav lovné zvěře na polesí Bedřichov“. Získala aprobaci na výuku přírodopisu a tělesné výchovy. V letech 1969 - 1971 absolvovala postgraduální studium na Pedagogické fakultě v Ústí nad Labem, které završila závěrečnou písemnou prací „Lyžování na podhorských školách v Jablonci nad Nisou“. Jako učitelka působila jednadvacet let na školách v Jablonci nad Nisou.

Následovala vážná nemoc, naštěstí úspěšná operace a odchod do plného invalidního důchodu.

Od roku 1990 s manželem pravidelně tráví září v italské vesničce v Ligurii mezi skvělými přáteli, vínem a olivami. Ostatní měsíce pak doma v Jablonci nebo v chaloupce v Jiřetíně pod Bukovou.

JUDr. Jana Šecová, roz. Harcubová

Po maturitě nastoupila do n. p. Kniha a po ročním kursu získala výuční list knihkupce. Rok a půl pracovala jako hospodářka OV ČSM v Jablonci nad Nisou, pak se vrátila do Knihy. Podílela se na vybudování tehdy ojedinělé a úspěšné zásilkové služby „Kniha poštou“.

Život mezi knihami byl zajímavý, ale skončil v lednu 1970, kdy se s manželem odstěhovali nejprve do Ústí nad Labem, kde pracovala na organizačním odboru KNV a brzy poté do Liberce, kde pak rok pracovala na MěNV.

V roce 1970 se přihlásila k dálkovému studiu na právnické fakultě UK v Praze a po prvním ročníku přestoupila do nově otvíraného kombinovaného studia pro justici (dva roky denní studium, zbytek při zaměstnání). To jí pomohlo překonat trauma z tragické smrti manžela před vánocemi 1970.

Od září 1971 byla justičním čekatelem, v prosinci 1975 složila poslední zkoušku na fakultě a Českou národní radou byla zvolena soudkyní Okresního soudu v Liberci. V letech 1979 – 1991 byla soudkyní Krajského soudu a v letech 1991 až do konce roku 2012 opět soudkyní Okresního soudu v Liberci. Pracovala na občanskoprávním úseku, což zahrnovalo občanské, rodinné a pracovní právo v celém rozsahu. Se změnou zákonů přibýly i služby v přípravném trestním řízení (rozhodování o vazbě, domovních prohlídkách, odposleších apod.). Od roku 2001 postupně opouštěla civilní i trestní řízení a vyřizovala jen výkony rozhodnutí a exekuce. Za čtyřicet let práce v soudnictví poznala mnoho lidských i dramatických osudů, které však nelze blíže specifikovat, protože soudce je i po zániku funkce vázán mlčenlivostí.

Diplomovou a později i rigorózní práci psala na téma „Právní pojem invalidity“, později postgraduální práci na téma „Soudní řízení o skončení pracovního poměru“. Pracovní právo přednášela asi dvacet let pro odbory.

Trvalou je její láska ke knihám a další její zábavou i fyzickou relaxací je zahrádka. Zajímá ji výtvarné umění, ráda cestuje.

Má dceru a dvě vnoučata.

Aleš Jína

Aleš byl magnetem na průšvihy. Především měl nežádoucí „kádrový původ“; pocházel totiž z rodiny, která v Lomnici nad Popelkou vlastnila továrnu na cukrovinky, např. proslulé lomnické suchary. Na jedenáctiletce v Kutné Hoře se dopustil urážky majestátu, když na nástěnce umístěnému Stalinovi přimaloval rohy, či co, a byl za to ze školy vyloučen. Útočiště pak našel na naší tanvaldské škole, na které se mu podařilo maturovat. Největší průšvih, který si určitě nezasloužil, ho však čekal již po roce, kdy jeho život rázně ukončila zákeřná choroba.

Jaroslav Smrtka

Kdo by to řekl do toho nenápadného pihovatého a ryšavého mladíčka, čímsi připomínajícího Červenáčka z Rychlých šípů, že má přímo nadpozemské zájmy! Jarda se totiž zamiloval do astronomie a donesl svoji hlavu ve hvězdách až na matematicko – fyzikální fakultu UK v Praze, kde hodlal své zálibě dodat solidní vědecký základ. Je zbytečné pátrat, jak a proč skončil ten nadějný kamarád, smutnou skutečností však je, že se mezi své hvězdičky navždy přestěhoval již v roce 1960.

Mgr. Blanka Soukupová, roz. Kašťáková

V letech 1959 – 1963 studovala na Pedagogickém institutu v Liberci; studium ukončila promocí s kvalifikací promovány pedagog pro 2. stupeň ZDŠ s aprobací: ruština – zeměpis – hudební výchova. Diplomová práce nesla název “ Zeměpisný obraz Tanvaldska“.

V září téhož roku nastoupila společně s Janou Maškovou a Janou Donátovou do ZDŠ v Desné v Jizerských horách. Na začátky své učitelské kariéry vzpomíná velmi ráda, hlavně na bezvadnou partu téměř stejně starých kolegů a kolegyně. Studium hudební výchovy bylo krásné na rozdíl od tvrdé reality výuky na ZDŠ. Měla štěstí, že hrála na klavír a na kytaru, což jí při výuce velmi pomohlo. Hlavně kytara, která byla jejím velkým pomocníkem při pozdějším učitelském působení v zahraničí. Vždy ráda zpívala. Nejdříve ve vysokoškolském souboru při PI, později v Tanvaldu a také 10 let s kapelou ZK Seby v Tanvaldu.

V roce 1964 se provdala za svého spolužáka Rudu Soukupa.

V Desné působila do roku 1971. Po skončení mateřské dovolené s dvojčaty nastoupila v roce 1974 na ZDŠ v Tanvaldu, kde setrvala až do roku 1979, kdy společně s Rudou a třemi dětmi odletěli do Iráku. Poslední dva roky před odletem studovala na PF UK Praha výchovné poradenství, které kvůli výjezdu do ciziny přerušila.

V Bagdádu učila 1. až 5. ročník v jednom oddělení. Dvojčata nastoupila do 2. ročníku, čtrnáctiletou dceru Martinu učili oba rodiče doma. Nová práce učitelky 1. stupně na malotřídce pro ni byla velkým skokem, doma učila hlavně žáky 9. třídy a zde malé prvňáčky hledala málem pod lavicí. Jejich působení v Bagdádu přerušila válka mezi Irákem a Íránem, a proto byli na podzim roku 1980 evakuováni zpět domů. Od nového školního roku odletěli s celou rodinou učit do Havany na ZŠ s 1. – 7. ročníkem při ambasádě ČSSR. Jejich kolegyněmi byly i manželky vyslaných pracovníků. Po návratu v roce 1985 začala pracovat na nové sportovní ZŠ v Tanvaldu na Výšině, kde působila až do svého odchodu do důchodu. V letech 1999 - 2004 se ještě k pedagogické činnosti vrátila, učila na poloviční úvazek na ZŠ ve Smržovce. Když roku 1997 odešla do důchodu, přestěhovali se z paneláku do rodinného domku po rodičích v Tanvaldu.

Na podzim 2014 jim děti připravily krásnou oslavu zlaté svatby.

Mgr. Alena Venclová, roz. Knížková

V letech 1959 – 1962 studovala Pedagogický institut v Liberci, z toho poslední ročník dálkově. Získala aprobaci pro výuku 1. – 5. ročníku základní školy.

1961 – 1962 učila na ZDŠ v Desné v Jizerských horách.

V roce 1962 se vdala a odstěhovala se do Kyjí u Prahy (dnes součást Prahy).

Od té doby jí nebylo dovoleno udržovat kontakty s bývalými spolužáky a o jejím dalším profesním životě nejsou informace.

Zemřela v roce 1995.

Mgr. Jan Korbelář

Od 7. třídy měl jasnou představu, že bude učitelem tělocviku. Úraz, který utrpěl v 10. třídě, mu však zchladil touhu ucházet se o studium na tehdejším pražském Institutu tělesné výchovy a sportu. Studovat na pedagogickém institutu rovněž nepřicházelo v úvahu, neb mu nebylo dáno mít požadovaný hudební sluch.

Přihlásil se na Matematicko – fyzikální fakultu UK a uspěl. Všeho do času, po roce musel tuto instituci opustit a 5. února 1961 začal na ZŠ v Desné v Jizerských horách učit matematiku a fyziku. Učitelování v Desné pak zůstal věren po celý aktivní profesní život až do odchodu do důchodu.

V letech 1964 – 1967 vystudoval matematiku a fyziku dálkově na Pedagogickém institutu v Liberci.

V roce 1970 se stal ředitelem ZŠ v Desné v Jizerských horách. Rok 1980 byl pro něj velmi významný, protože začal ředitelovat v nové ZŠ v Desné, kterou pomáhal vyplatit od plenek; na její výstavbě se podílel od prvních plánů až po zařízení veškerého potřebného vybavení hotové budovy. Podílel se na výstavbě sportovního areálu u této školy a zasloužil se o vybudování sjezdovky vedle známé budovy zvané Parlament. V roce 1992 se musel vzdát funkce ředitele, nicméně na škole doučil až do důchodu v r. 2003. Odhaduje, že za život učil celkem asi čtyři tisíce dětí.

Jeho vášní byl fotbal, který hrál v Desné již za žáky a v letech 1961 – 1984 za TJ Desná; v jejímž dresu sehrál neuvěřitelných 780 utkání a poté až do důchodu tam působil jako trenér. Kromě toho hrál v letech 1956 – 2006 za Desnou i stolní tenis. Za ty výjimečné aktivity na sportovním poli se mu dostalo uznání, že byl jmenován Sportovním veteránem Desné.

Má syna a dceru, čtyři vnoučata. Těšil se vždy na školní prázdniny, kdy nastal konečně čas, ve kterém se mohl intenzívně věnovat vlastním dětem a to považuje za nejvzácnější dar.

Harmonie jeho manželství se ideálně projevovala v tom, že každý měl zcela odlišné záliby – manželka Hana totiž zpívala s orchestrem Rudy Janovského.

Věra Hladíková, roz. Kozáková

Do tanvaldské JSŠ přišla až v 10. ročníku.

Po maturitě začala pracovat v podniku zahraničního obchodu Jablonex. Aby si zvýšila kvalifikaci, přihlásila se na dálkové studium střední ekonomické školy, obor zahraniční obchod. Školu úspěšně vystudovala a zakončila ji maturitou.

Po ukončení mateřské dovolené začala pracovat v prodejně Drobného zboží – bižuterie, což jí umožnilo umístit dcerky do jeslí a mateřské školy. Zastávala funkci zástupkyně vedoucího a později se stala vedoucí prodejny.

V dubnu 1993 začala v této prodejně soukromě podnikat a provozovala ji až do roku 2009, kdy předala obchod dceři Petře, která v její tradici pokračuje doposud, i když na jiné adrese. Práce ji bavila, seznámila se s mnoha bezvadnými lidmi z řad zákazníků, dodavatelů i zaměstnanců.

Má dvě dcery, manžela, dvě vnučky a jednoho vnuka.

V době, kdy v Tanvaldu studovala, bydlela s rodiči v Harrachově a tam se zamilovala do sjezdového lyžování, kterému holduje dodnes. Ráda hraje na klavír, hodně čte a miluje hudbu, zvláště rockovou (ale ne hard rock). Občas se věnuje i ručním pracím. Kolem domu je velká zahrada, která vyžaduje neustálou péči, kterou jí poskytuje, i když ne zrovna s vášnivým zanícením.

Přiznává, že se jí po práci mezi lidmi dosti stýská.

RNDr. Lud'a Kutinová, roz. Krausová

1959 – 1964 studovala na Přírodovědecké fakultě UK v Praze. Obhájila diplomovou práci „Pokus o indukci antigenních mutant bakteriofága ϕ X 174“.

Po celou svou pracovní kariéru v letech 1964 - 2014 zůstala věrna virologickému výzkumu v jediném pracovním kolektivu, i když se název její mateřské vědecké instituce i její lokalizace měnily (Výzkumný ústav imunologický, Ústav sér a očkovacích látek, oddělení experimentální virologie Ústavu hematologie a krevní transfúze).

I když jí z politických důvodů nebylo v roce 1969 dovoleno obhájit již hotovou kandidátskou disertační práci (Studie s virem SV 40, adenoviry a hybridním virem SV 40-adeno 7) a získat titul CSc., neomezilo to naštěstí možnosti její výzkumné činnosti a postupně se stala uznávanou odbornicí ve svém oboru.

Ve svém výzkumném zaměření pracovala s řadou virů, jako jsou chřipkové viry, adenoviry, virus SV 40, EB-virus, později se věnovala především výzkumu a vývoji herpetické vakcíny, dále výzkumu široké škály rekombinantních virů vaccinie s cílem jejich možného využití jako profylaktických nebo terapeutických vakcín. Byla hlavním autorem nebo spoluautorem vědeckých článků, uveřejněných v českých i prestižních (impaktovaných) mezinárodních odborných časopisech, jako jsou Acta virologica, Archiv für die Virusforschung, Archive of Virology, Infection and Immunity, International Journal of Cancer, Journal of Biological Standardization, Journal of the National Cancer Institute, Journal of Virology, Neoplasma, Vaccine, atd. Těch prací je více než 60 a jejich názvy není účelné uvádět, protože jsou pro nezúčastněného čtenáře poněkud odtažitě, ne-li záhadné (např.: A recombinant vaccinia virus expressing hepatitis B virus middle surface protein. Restricted expression of HBV antigens in human diploid cells).

Jejím koníčkem je zahrádkaření a vyzkoušela už pěstovat snad všechno, co je k snědku či k potěše oka.

Mgr. Zdeněk Kutina

1959 – 1964 vystudoval Filosofickou fakultu UK v Praze. Obhájil diplomovou práci na téma „K některým problémům rumunské prosodie dokumentovaným na díle Mihaie Beniuca“.

Prodělal několik zaměstnání a ve většině z nich byl publicisticky činný. Odborné práce knižní i časopisecké, novinové články a přednášky byly tím, co ho naplňovalo a v čem viděl hlavní smysl své činnosti.

1964 – 1970 pracoval v Ústavu dějin východní Evropy ČSAV. Zabýval se dějinami Rumunska mezi dvěma světovými válkami. Výsledkem studia v československých i rumunských archivech bylo několik odborných statí v časopisu Slovanský přehled (např. „Cesta T. G. Masaryka do Jasů“, „O politický charakter Velkého Rumunska“ aj.), referát na československo-rumunském sympóziu v květnu 1969 na téma „Možnosti československo-rumunské vojenské spolupráce za první světové války“ a zvláště Dějiny Rumunska 1917 – 1933 v dvoudílném kolektivním díle Balkánské socialistické země mezi dvěma světovými válkami (Praha 1970). V té době také přednášel na FF UK předmět Úvod do dějin Rumunska. V době tzv. normalizace byl spolu se skupinou historiků z ústavu vyloučen a již nikdy neměl možnost se k vědecké práci vrátit.

V dalších letech, jako tlumočník ve svobodném povolání, prožil desítky nezapomenutelných setkání s předními rumunskými umělci, výtvarníky, herci, spisovateli, hudebními skladateli. A později při organizování mezinárodních konferencí i dvoustranných setkání k otázkám odzbrojení, zákazu jaderných zbraní, vojenské konverze apod. měl možnost setkávat se s vědci, politiky různých zaměření, církevními činiteli i občanskými aktivisty a být součástí úsilí o mezinárodní porozumění, spolupráci a omezení zbrojení.

Posledních deset let své profesní kariéry působil jako výkonný ředitel Asociace českých pojišťovacích makléřů. Publikoval články v Hospodářských novinách, v časopise Pojistný obzor a vydal dvě knihy – Vademecum pojišťovacího makléře a Profese: pojišťovací makléř. Redigoval sborníky přednášek z konferencí pojišťovacích makléřů, které organizoval, vydával Zpravodaj AČPM a Ročenky AČPM.

V důchodu se věnuje svému koníčku – bankovkám (papírovým platidlům) a svoje vědomosti z tohoto oboru zúročuje jak v numismatických časopisech, tak i v knižních publikacích – Soupis papírových platidel Rumunska, Rumunské bankovky v proudu času.

Jaromíra Napravilová, roz. Kverková

Po maturitě studovala v letech 1959 – 1963 Pedagogický institut v Liberci. S titulem promovány pedagog získala kvalifikaci učitelky ruského jazyka, zeměpisu a hudební výchovy pro druhý stupeň ZDŠ.

Vdala se za spolužáka z Pedagogického institutu a společně v letech 1963 – 1964 učili na ZDŠ 5. května v Jablonci nad Nisou; v roce 1964 se přestěhovali do Tanvaldu, ale jejich povolání se už rozdělila.

Mirka zůstala učitelkou a mezi roky 1964 – 1969 (70?) učila na ZDŠ v Desné, kde se setkala se svými spolužáky z jedenáctiletky.

V roce 1969 nebo 1970 se přestěhovala do Prahy a na Proseku v sídlištním bytě po bratrovi, který emigroval do ciziny, žila s šéfkuchařem hotelu Rostov panem Napravilem, za kterého se později provdala.

1970 – 1974 (?) učila na ZDŠ v Odolena Vodě.

Veselá, kamarádká blondřatá třídní kráska milovala hudbu, zpěv a tanec. Tančila (spolu s Mílou) ve vysokoškolském souboru lidových tanců pod vedením profesora Vařechy. S tímto souborem se také zúčastnila spartakiády ve skladbě Země tančí a zpívá, různých vystoupení a přehlídek.

Na Pedagogickém institutu zpívala ve vysokoškolském souboru, od roku 1964 v pěveckém sboru při ZK Seba Tanvald.

Osud bývá někdy krutý i ke krásným a talentovaným ženám. Mirku postihla nevyléčitelná těžká nemoc (RS), které 25. října 1986 podlehla.

Antonín Marek

Byl to výborný, veselý a nezapomenutelný kamarád, který byl u zrodu veškerých taškařic ve třídě i mimo ni, a který nás zarmoutil jenom svým předčasným skonem.

Po maturitě nastoupil na Vysokou školu zemědělskou v Praze.

Po ukončení třetího ročníku VŠZ odešel do Rokyty u Mnichova Hradiště, kterou si oblíbil, když tam byl ve 2. ročníku na školní praxi a nastoupil na místo technika rostlinné výroby v JZD Krásná Ves. Bydlel ve dvou místnostech vedle kravína, které si zařídil podle svého bohémského gusta, aby měl vše po ruce.

V roce 1968 se oženil a přestěhoval se do domku ke své ženě Zdence. V manželství se mu narodili synové, Antonín, Miloslav a Zdeněk.

Rád jezdil na motorce, na které při práci objížděl pole. Svoji práci měl nesmírně rád, věnoval jí hodně času a uměl o ní hezky mluvit. Největší jeho láskou byly knihy, kterých přečetl a vlastnil stovky. Hodně času mu zabrala práce kolem domu a hlavně kluci, které učil samé lumpárny a chlubil se jimi. Rád se smál, nezkazil žádnou legraci a rozdával humor kolem sebe. Jeho láskou byly také hory, kde se narodil. Při svých návštěvách v Polubném prochodil Jizerky i část Krkonoš, za den dokázal ujít třeba z Polubného na Sněžku a zpět.

Po roce 1989 nastoupili do JZD mladí inženýři, družstvo transformovali na akciovou společnost a „starý“ technik rostlinné výroby se jim nehodil. Ztráta práce, které zasvětil život, ho zdrtila a přivedila mu postupně dva infarkty. Po jejich vyléčení se však objevila zákeřná nemoc, které 19. října 1994 podlehl.

Miloval rodinu (dočkal se ještě dvou vnuček), která s ním byla až do jeho skonu.

Mgr. Jana Hauboldová, roz. Mašková

V letech 1959 - 1963 vystudovala Pedagogický institut v Liberci, obor přírodopis - tělesná výchova – PP a získala vysokoškolskou kvalifikaci promovaná učitelka. Titul Mgr. jí byl přiznán po r. 1989.

Během aktivního života působila 8 let na ZŠ v Desné v Jizerských horách, 3 roky ve Smržovce a 29 let na 3. ZŠ v Jablonci n. Nisou, kam se v r. 1969 provdala.

Po celý život byla úzce spjata se sportem. Největší zásluhu na tom měl její učitel a profesor Zdeněk Hájek, který ji i ostatní žáky, studenty a členy sportovní školy vedl ke všestrannosti a lásce ke sportu. To ji ovlivnilo i při volbě aprobační pro studium na vysoké škole i volbě tématu diplomové práce: „Formy a způsoby provádění lehkotletických disciplín na základní škole“. Vždy ráda lyžovala, jezdila na kole, sjížděla řeky. Se svým kolegou vedla vodácký oddíl.

Velké štěstí měla i na životního partnera, který závodně lyžoval a jezdil na jachtě. V r. 1975 byl u zrodu československého windsurfingu, začal jej závodně provozovat a zůstal mu aktivně věrný dodnes. Na Lipně v r. 2003 při jubilejním závodě „110 let čsl. jachtingu“ se stal Mistrem České republiky. Ke sportu byla vedena i dcera, která rovněž závodně lyžovala, surfovala a sjížděla řeky.

Velkou radost měla i ze sportovních úspěchů svých žáků. Školu v Jablonci nejvíce proslavil bývalý žák Jiří Prskavec st., český slalomář, závodící v kategorii K 1, medailista z mistrovství světa jednotlivců i hlídek, účastník Letních olympijských her v Atlantě a v Sydney.

A na závěr: své děti ovlivňují ve velké míře rodiče. Ale také učitelé. Tak ještě jednou velké díky Zdeňku Hájkovi za to, co pro nás, hlavně členy „sportovky“ udělal. A také nezapomenutelné třídní profesorce Mileně Potužákové, jak nás formovala a připravovala do života.

Blanka Endlerová, roz. Mojžíšová

Po maturitě na JSŠ složila doplňující maturitu na pedagogické škole, což jí poskytlo možnost učit na mateřské škole.

Jejím prvním učitelským místem se stala mateřská škola v Desné v Jizerských horách, která se dosud nachází v krásné vile továrníka Riedla.

Po ukončení povinné pedagogické praxe se odstěhovala od rodičů až do Hradce Králové. V roce 1964 se vdala a odešla za manželem, který nastoupil jako dětský lékař do nemocnice v Ústí nad Labem. Starší dcera Klára se jim narodila v roce 1967 a Blanka začala po mateřské dovolené pracovat v mateřské škole při dětském oddělení nemocnice.

Práce s nemocnými dětmi se jí líbila, zvláště děti nemocné leukémií si užívaly její přístup, pohádky, kreslení, vyprávění, aby chvíle bez maminky rychleji ubíhaly. V nemocnici pracovala celkem 19 let.

V roce 1975 se jim narodila druhá dcera Petra, která trpěla vrozenou srdeční vadou a tak musela prodělat ještě před 4. rokem svého věku náročnou operaci srdce, kterou dobře přestála.

Koncem 80. let byli Endlerovi téměř dva roky v Německu a tam se Blanka pro svůj další život mnohému naučila. Po návratu pak až do odchodu do důchodu pracovala v Domově mládeže pro studenty středních škol a to znamenalo zase úplně jinou práci a nároky.

V posledních letech má starosti se zdravím a už nemůže tak intenzivně vypomáhat s vnoučaty, jako v době, kdy pečovala o vnoučka Petra. Ten také trpěl srdeční vadou, která byla rovněž úspěšně vyřešena operací a tak tedy byla babičkou na plný úvazek. Vnučka Natálka letos končí 8. třídu a Petr nastupuje do první. Starší dcera Klára je vdaná a toho času žije a podniká s manželem v Drážďanech.

Na Tanvald a na školu si Blanka uchovává živé vzpomínky. Byla to krásná doba s milými kamarády, jen na maturitní zkoušku z matematiky nevzpomíná ráda.

Ing. Miroslav Papírník

Po maturitě na Jedenáctileté střední škole vystudoval v letech 1959 – 1961 Strojní průmyslovou školu v Mladé Boleslavi, obor strojírenská technologie.

Po dvou letech základní vojenské služby nastoupil v roce 1963 do oddělení technického rozvoje národního podniku Jablonecké sklárny Desná v Jizerských horách, kde pracoval v různých funkcích, zaměřených na konstrukci a technologii výroby sklářských forem a strojů.

V letech 1976 - 1982 vystudoval při zaměstnání Strojní fakultu Vysoké školy strojní a textilní v Liberci. Studium ukončil na Sklářské katedře státními zkouškami a obhajobou diplomové práce na téma “Rekonstrukce lisovacích jednotek stroje BT-H”. V roce 1982 byl promován strojním inženýrem.

Od roku 1998 pracoval v Jabloneckých sklárnách jako asistent podnikového ředitele pro investiční výstavbu nového závodu Perlovka a později jako vedoucí strojního provozu PZF.

V roce 1992 nastoupil do nově založené akciové společnosti Desko Desná jako výrobně technický náměstek a od roku 1997 zde pracoval ve funkci obchodního ředitele divize formy, stroje.

Do starobního důchodu odešel v roce 2006. Od té doby příležitostně pracoval na základě živnostenského oprávnění v oblasti konstrukčních prací strojírenského charakteru.

Jeho koníčky jsou fotografování, swingová hudba a zatím ještě lyžování, cyklistika a bowling.

Od roku 1967 je ženatý, má dvě děti, dceru a syna a dva vnuky.

Ing. Petr Patočka

V letech 1959 – 1964 vystudoval Vysokou školu chemicko–technologickou v Pardubicích.

Po absolutoriu nastoupil do Spolku pro chemickou a hutní výrobu v Ústí nad Labem, kde pracoval až do svého odchodu do invalidního důchodu.

Dosáhl až na pozici vedoucího provozu pryskyřic, což byl jeden z nejdůležitějších a nosných provozů této významné české chemičky.

Za studií utrpěl zlomeninu stehenní kosti. V tehdejší době užívané extenze (tj. napínání zlomených údů) i v neposlední řadě velmi nezdravé prostředí chemičky, vyvolaly komplikace, na jejichž léčení nebyla v té době k dispozici vhodná antibiotika a užívání těch dostupných vedlo navíc k vážnému poškození jater. Nezlepšující se povážlivý zdravotní stav ho přinutil odejít do invalidního důchodu.

Zemřel 20. prosince 2010.

Byl to optimistický, veselý a kamarádský člověk. Před tím, než nastaly jeho zdravotní potíže, rád sportoval. Běžel i Jizerskou padesátku a několikrát sjížděl slovenské řeky.

Ing. Bohumír Plaček, CSc.

Ačkoliv patřil mezi premianty třídy, musel po ukončení jedenáctiletky v roce 1959 nastoupit do zaměstnání, protože neobdržel doporučení ke studiu z nemocnice v Tanvaldě, kde byl jeho otec primářem na plicním oddělení. Přijímací zkoušky na Vysokou školu strojní a textilní složil tedy až o rok později. I na VŠST patřil mezi vynikající studenty a v roce 1965 byl promován strojním inženýrem.

Po absolutoriu školy nastoupil do národního podniku LIAZ v Rýnovicích, kde setrval dva roky a poté přestoupil do Výzkumného ústavu textilních strojů v Liberci. Zde se věnoval analýzám a zlepšování mechanismů textilních strojů a patřil k předním vědeckým pracovníkům tohoto ústavu. Na VÚTS také obhájil vědeckou práci a získal titul CSc.

V roce 1968 se oženil. Má dceru Michaelu a jednoho vnuka.

Asi ve 47 letech ho začala trápit Parkinsonova choroba. Musel ukončit všechny své oblíbené sportovní aktivity – cyklistiku, tenis a lyžování. Ale i přes těžkou chorobu až do svých 67 let dále pracoval na VÚTS. I když se nemoc zhoršovala, nepoddával se. Prodělal těžkou operaci, po níž přestal chodit a nyní je již tři roky jenom ležící. Svou nemoc snáší velice trpělivě a k tomu mu napomáhá celá rodina, zejména manželka Eva.

Ladislav Polák

Po maturitě absolvoval dvouletou nástavbu na Střední průmyslové škole textilní.

Následovala dvouletá služba vlasti, kterou si odbyl na letišti v Čáslavi.

V roce 1963 nastoupil na umístěnku do přádelny n. p. Seba v Plavech. Tím, že s ohledem na historii své rodiny (zvláště otce) neakceptoval nabídku, která by mu „vylepšila kádrový profil“, si na dalších 37 let zajistil nejnižší možné místo v hierarchii závodu, a to místo mistra na oddělení předpřádla. Po změně režimu postoupil na místo vedoucího provozu a následně se stal podnikovým technologem. V této funkci asi dosáhl největšího úspěchu v oboru, když se mu podařilo vyvinout přízi na tkaninu pro iránskou armádu, která musela splňovat vysoké požadavky na kvalitu a pevnost a byla nakonec použita i pro maskáče pro československé vojáky. Výběrové řízení na tuto tkaninu nakonec Seba vyhrála. Dalším profesním úspěchem byl podíl na diplomové práci Ing. B. Čechové na téma zpracování bavlněného prachu formou briketace, která byla vybrána jako finálová ve 13. ročníku celostátní soutěže v oblasti tvorby a ochrany životního prostředí v roce 2006.

V roce 1964 se oženil se svou spolužačkou Jaroslavou Šimůnkovou, se kterou založil rodinu čítající dosud tři děti, osm vnoučat a dvě pravnučky. Šest let si budovali vlastní hnízdo, rekonstruovali starší rodinný domek na Smržovce.

Jeho koníčky jsou fotografování a turistika. Za sportovní úspěch považuje účast na několika ročnících Jizerské padesátky; v posledním závodu roku 1988 dosáhl času pod čtyři hodiny.

Má vesměs pozitivní i úsměvné vzpomínky na profesory, ať už na zeměpisáře profesora Havla nebo na temperamentní a výbušnou angličtinářku profesorku Udatnou, na stoický klid profesora Marka při výkladu historie a příliš zaujatý výklad profesorky Potužákové při výkladu literatury, na tělocvikáře profesora Marouska, božího kantora. Připomíná si i to, jak velice neoblíbeným kantorem byl ředitel gymnázia Etrych.

Anna Zunová, roz. Poláková

Po maturitě začala pracovat v n. p. SILKA. Stejně tak, jako nemalý počet spolužáků z naší třídy, si ale zvolila za svůj životní úděl učitelské povolání.

Dálkovým studiem si doplnila pedagogické vzdělání, které uplatnila nejprve v letech 1963 – 1966 na základní škole v Novosedlicích u Teplic a poté učila až do předčasného odchodu do invalidního důchodu na základní škole Rooseveltova v Teplicích.

Do severočeských Teplic ji zavál osud díky manželství s Milanem Zunou, které uzavřeli v roce 1963.

Anička se celý život s láskou věnovala dětem. Především těm nejmenším školákům, kteří svou paní učitelku měli rádi a navštěvovali ji i ve své dospělosti.

A samozřejmě vlastním dětem, děvčeti a chlapci. Dcera se stala jako maminka učitelkou a syn je lékařem. O svou rodinu se skvěle starala za každé situace. Nikdy si nestěžovala, vždy byla optimistická.

Celý život zůstala skromná, obětavá, čestná, veselá, společenská, šlechetná a lidsky hodná. Proto jí také všichni její lásku opětovali. I v době těžké nemoci byla trpělivá. Zemřela 13. července 1993 v nedožitých 51 letech.

Ing. Jan Rolenec

V letech 1959 – 1964 vystudoval Vysokou školu strojní a textilní (VŠST) Liberec, dnes Technická univerzita Liberec (TUL). Po studiu na strojní fakultě VŠST se specializací na sklářské stroje získal umístěнку do SKLOUNIONu Teplice, závodu SKLOTAS v Chudeřicích jako konstruktér sklářských strojů.

V 70. - 80. letech prožívalo sklářství bouřlivý vývoj. Vyráběla se například ohýbaná autoskla, izolační dvojskla do oken, ploché sklo FLOAT (litím skloviny na roztavený cín). V té době se ve SKLOTASu stal šéfkonstruktérem v oddělení sklářských strojů.

V lednu 1979 se oženil a přestěhoval se do rodinného domku v Dubí. V témže roce se mu narodila dcera Jana, která v roce 2005 vystudovala PF TUL s červeným diplomem, ale učení se nikdy nevěnovala. Zaměřila se na práci ve finančnictví, což dělá dodnes.

Kolem roku 1985 začal pracovat ve významném postavení v závodě Řetenice jako vedoucí nákupu. Pro továrnu zajišťoval materiál i veškeré potřebné strojní zařízení.

Honza pracoval ve SKLOUNIONu a v GLAVUNIONu (nyní GLAVERBEL) Teplice, což byl stále stejný podnik, do kterého v roce 1964 nastoupil, a ve kterém 21. března 2001 ve večerních hodinách zemřel na prasklou výduť aorty.

Všichni si pamatujeme jeho houslová vystoupení na našich Mevrech. Hudba byla jeho koníčkem i při studiu na vysoké škole, kde hrál v cimbálové kapele VŠST pod vedením prof. Vařechy a s ní se zúčastnil celostátního kola STM v Nitře. Také v Dubí účinkoval v místním hudebním tělesu.

Velikou zálibu našel v turistice, po absolvování příslušného kurzu se stal turistickým průvodcem.

Mgr. Jana Slavíková, roz. Röslerová

Její životní poslání předznamenalo to, že byla největším matematickým talentem ve třídě.

V letech 1959 – 1964 vystudovala Matematicko – fyzikální fakultu UK v Praze. Téma její diplomové práce: „Vliv tlaku na dielektrické vlastnosti krystalu“.

Po ukončení studia dostala umístěnku na střední ekonomickou školu v Teplicích, na které působila až do roku 1967. Studenty řádného, ale i večerního a dálkového studia vyučovala hospodářským počtům, základům výroby a v menší míře matematice a fyzice.

Dalších třicet let strávila na SVVŠ, nyní gymnáziu v Teplicích. Začátek si dvakrát zpestřila mateřskou dovolenou a pouze částečným úvazkem. Od roku 1977 však již pracovala na plný úvazek, ve čtyřech cyklech i jako třídní profesorka. Zhruba posledních deset let učila výhradně fyziku. Těšilo ji, že hodně jejích úspěšných studentů studovalo pak na vysokých školách, jako ČVUT, MFF, medicína, učitelství apod.

Samozřejmě sdílela obvyklý úděl středoškolských profesorů, připravovala studenty na fyzikální olympiády, absolvovala s nimi různé brigády a lyžařské výcvikové kursy.

Od září 1997, kdy odešla do důchodu, žije již téměř trvale na Českém Šumburku.

Milou vzpomínku má na první vstup do sborovny SEŠ v Teplicích, kde ji s úsměvem vítala její bývalá profesorka z Tanvaldu Milada Udatná a tatáž situace se opakovala v roce 1967 na gymnáziu.

RNDr. Pavel Schovánek, CSc.

Po maturitě pracoval rok jako technik v Geologickém průzkumu Chrástava. V letech 1960-1965 studoval geologii na PŘF UK Praha se zaměřením na petrologii vyvřelých a metamorfovaných hornin. Studium zakončil obhájením diplomové práce „Kvarcitické horniny v okolí Těchobuže a Chrášťan (Pacovsko, Bechyňsko)“.

Od r. 1965 byl zaměstnán v Ústředním geologickém ústavu (později Český geologický ústav, dnes Česká geologická služba). Po nástupu do ústavu se věnoval především geologickému mapování a sestavování geologických map v oblasti Jižních Čech. V letech 1975 až 1976 působil jako odborný pracovník na katedře petrologie PŘF UK, kde se podílel na výuce studentů a práci na úkolech řešených katedrou.

V roce 1978 získal titul CSc. obhájením kandidátské práce „Petrologie vybraných ultramafických hornin Českého masívu a chemismus jejich minerálů“.

Od roku 1979 se podílel především na geologickém mapování, sestavování geologických map 1:25 000 a 1:50 000 a výzkumu krystalinika Krušných hor. V letech 1992 až 1998 byl oblastním geologem pro toto území, 1992 až 1994 koordinátorem úkolu „Komplexní geologicko-ekologický výzkum Severočeské hnědouhelné pánve“. V období 1996 až 2002 byl vedoucím regionálního odboru krystalinika, v letech 1997 až 2002 vedl úkol „Základní a účelové geologické mapování ČR 1:25 000“.

V období 2005 – 2008 byl vědeckým redaktorem „Vysvětlivek k základním geologickým mapám ČR 1: 25 000, 2007– 2008 konzultantem oborové rady Grantové agentury AV „Vědy o Zemi a Vesmíru.“

V letech 2008 až 2012 pracoval jako mapér a redaktor geologických map 1:25 000 v oblasti Krkonoš.

Povolání ho často přivádělo do zahraničí: půlroční stáž na Kubě (1965-1966), geologické mapování krystalinika v Norsku (1973), člen expedice ČGÚ zaměřené na mapování krystalinika a vyhledávání ložisek v pohoří Escambray na Kubě (1977 až 1979), člen expedice Geoindustrie. mapování krystalinika a vyhledávání ložisek v okolí Nha Trangu, Vietnam (1988-1990), člen expedice ČGÚ, mapování krystalinika a vyhledávání indicií ložisek v povodí řek Muyombe a Luwumbu v Zambii (2001), člen expedice ČGS zaměřené na hodnocení přírodních rizik ve střední a horní části povodí řek Chiry a Piury v severozápadní části Peru a výzkum možností zmírňování následků škod (2003-2006).

Zaměstnání ukončil v srpnu 2012, od té doby v ústavu pracuje jako emeritní pracovník.

V roce 1970 se oženil, má 2 syny. Zájmy: fotografování, turistika, vnuci, traiding.

Mgr. Jana Černá, roz. Slámová

V letech 1959 – 1962 studovala Pedagogický institut v Liberci, z toho poslední rok dálkově. Její závěrečnou písemnou prací byl „Rozbor výchovné práce ve třídě“. Vystudovala s vyznamenáním a stala se promovanou učitelkou s aprobační pro 1. – 5. ročník. V roce 1992 obdržela oprávnění používat akademický titul magistra.

Dva roky učila na ZŠ v Josefově Dole. Prováděla se za Václava Černého. Magnetismus učitelského povolání byl silný v celé její rodině. Následovala svého manžela do Šluknova, kde učil na lesnické škole. Také obě děti propadly rodinnému poslání; obě učí v České Lípě, dcera Taťána v mateřské škole a syn Pavel je ředitelem ZŠ.

Jana učila ve Šluknově čtyřicet čtyři let, většinou 2. – 5. ročník a v posledních deseti letech 1. ročník. Přes poněkud problematické sociální složení tamních obyvatel a nadměrný počet žáků ve třídách zvládala situaci s přehledem, pochopením a vnitřním uspokojením.

Na důchod se vrátili do Josefova Dolu, aby mohla pomáhat svému osamělému bratrovi. Těší se ze tří vnoučat. Těžkou a stále nezhojenou ranou ale byl náhlý skon jejího manžela.

Její potěšením vždycky byla poezie. Již na Pedagogickém institutu se věnovala recitaci a pokračovala v tom i ve Šluknově. V Josefově Dole se pak věnovala ochotnickému divadlu.

Mgr. Rudolf Soukup

V letech 1959 – 1962 studoval na Pedagogickém institutu v Liberci a studium ukončil DP „O názornosti při vyučování počtům na 1. stupni ZDŠ“ s červeným diplomem. Rozšiřujícím studiem matematiky a výtvarné výchovy v letech 1965 - 68 získal kvalifikaci pro 2. stupeň ZDŠ na PF v Ústí n. L. také s vyznamenáním.

V letech 1961 – 1979 byl učitelem 2. stupně ZDŠ – ZŠ Desná III, z toho sedm let jako zástupce ředitele. Učil většinou matematiku, někdy fyziku, výtvarnou i tělesnou výchovu a pracovní vyučování. Jeho učitelské začátky byly určitě poznamenány bezva kantorskou partou, ve které se sešlo sedm spolužáků z jedenáctiletky v Tanvaldě.

Mezi lety 1979 – 1985 byl ředitelem škol při našich ambasádách v Bagdádu a v Havaně, kde se vzdělávaly děti čs. expertů a diplomatů. Spolu s manželkou Blankou a pěti kolegyněmi učili ve čtyřech odděleních děti od 1. do 7. třídy. Byla to skvělá profesní zkušenost.

Od 1. 11. 1986 do 31. 7. 1989 byl ředitelem ZŠ Pasířská v Jablonci nad Nisou. Potom se vrátil k práci učitele matematiky a informatiky v tzv. „matematických třídách“ do Desné. Této zajímavé práci se věnoval do roku 1995.

Po konkurzu nastoupil do funkce ředitele ZŠ Smržovka, odkud v roce 2003 odešel do důchodu a dalších pět let učil matematiku většinou na poloviční úvazek (1 rok v Desné, 3 ve Smržovce a část roku v Jablonci nad Nisou). Nyní často poskytuje individuální konzultace především středoškolákům.

Celkem na různých školách odpracoval 47 let (z toho celkem 25 let v Desné). Na kantořině se mu líbilo, že práce s dětmi nebyla jednotvárná, neustále ho nutila tvořit, obměňovat, vytvářet nové situace a jinak přistupovat k problémům učiva, k žákům i k jejich rodičům.

Pokud mu čas dovoľoval, byl aktivní (tvůrčí?) při různých kulturních vystoupeních, především se věnoval recitaci a ochotnickému divadlu.

S Blankou začal chodit v roce 1960 a v manželství žijí už přes 50 let. Spolu vychovali tři děti, které je obšťastnily šesti vnoučaty.

Ladislava Vávrová, roz. Svašková

Stejně tak, jako některé další spolužačky či spolužáci, si zvolila studium další střední školy a večerně vystudovala textilní průmyslovku v Liberci.

Získaná specializace jí umožnila pracovat jako technička v n. p. SEBA v Liberci. Největší část svého profesního života pak strávila na sálových počítačích v libereckém Podniku výpočetní techniky.

Po celý život jí vydržela láska ke zvířatům, zvláště ke koním a psům. Léta závodila na koni v parkuru i drezúře za jablonecký jezdecký oddíl.

V roce 1965 se vdala a přestěhovala se s dětmi do Liberce. Na milované koníčky už jí bylo možno jen vzpomínat. Manžel je lyžař, ale především vodák, takže spolu s rodinou sjezdili řadu řek v Čechách i na Slovensku.

V roce 1975 koupili, s vidinou trvalého bydlení, zchátralou chalupu v Jizerských horách, čímž si zadělali na nekonečnou, dodnes trvající práci. Konečně ale přišli na řadu psi, jejichž chovatelství a výcviku se Ladka věnovala donedávna.

Když se ale naskytne příležitost, i teď si ještě na koníčka vyskočí (nebo snad vyšplhá? ☺).

Děti – syn a dcera - úspěšně závodně sportovaly a v jejich šlépějích pokračují vnoučata, která také závodí v biatlonu a v běhu na lyžích. Prostě taková normální horami odchovaná sportovní rodinka.

Ladčino krédo: Nebrat různé choroby moc vážně, uchovávat si veselou mysl, vzpomínat jen na hezké věci a nic nikomu nezávidět!

Jaroslava Poláková, roz. Šimůnková

Studium na jedenáctiletce jí příliš nevyhovovalo, protože tam nemohla uplatnit svůj výtvarný talent. Byla velice zručná, uměla malovat, později si všechny druhy oděvů na sebe i na děti navrhovala sama a sama je i vyráběla. K zamýšlenému přestupu na školu s nějakým výtvarným zaměřením však nedošlo. Ředitel Etrych nakonec přemluvil její rodiče, aby jí přestup nepovolili a tak školu dokončila. Jedním z důvodů proč také nechtěl, aby odešla, bylo to, že k ní choval určitou náklonnost, která ale nebyla opětována.

Z učitelů si nejvíce oblíbila profesorku Udatnou, přezdívanou Sibyla, pro temperament, který měly obě podobný a pro pozdější setkání s ní v Harrachově, kde byla paní profesorka provdána za hajného a kde si při jejím typickém rozmarném projevu vsutku padly do noty.

Jarča po maturitě pracovala dva roky v Kovožpracujících závodech v Jablonci nad Nisou.

V letech 1961 - 2005 byla vychovatelkou v družině mládeže při ZŠ v Tanvaldě. Milovala ty děti a ony k ní, zvláště v pozdější době před důchodem, chovaly přirozený respekt; tehdy, kdy morálka dětí byla značně na pováženou, je dokázala zvládnout a usměrnit lépe, než její mladší kolegyně.

Odbornost pro výkon povolání vychovatelky získala speciálním studiem v Mostě v letech 1968 až 1970.

Prožívala štěstí se svými třemi dětmi, dvěma syny a dcerou a jejich potomky. Milovala také tanec a vodu, hlavně moře.

Čtyři roky trpěla zákeřnou nemocí, které nakonec v říjnu 2012 podlehl, tři měsíce před zlatou svatbou.

Byla fyzicky i duševně krásným, přímým a statečným člověkem, na kterého se nedá zapomenout.

Arnošt Šourek

Po maturitě na JSŠ vystudoval v letech 1959 – 1961 obor pozemního stavitelství na Střední průmyslové škole stavební v Liberci.

Po dvou letech základní vojenské služby nastoupil v roce 1963 do Okresního stavebního podniku Jablonec nad Nisou, kde pracoval jako mistr ve středisku Tanvald. Často při výkonu této funkce pracoval dle potřeby i jako zedník.

Asi v roce 1967 vznikla stavební skupina přidružená k JZD Zlatá Olešnice, jejímž se stal členem. Skupina se podílela na rekonstrukcích objektů družstevních, státních i soukromých. Postavila také bytovky v Haraticích, Zásadě i Zlaté Olešnici. Koncem 80. let pracoval ve stavebním odboru n. p. Bižuterie až do roku 1989.

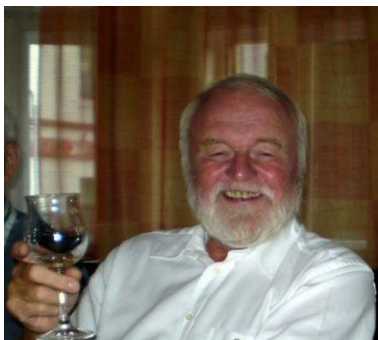
Po volbách v roce 1990 se změnilo vedení MěNV Tanvald a Arnošt se stal vedoucím drobných provozoven při MěNV. V té době začaly jeho zdravotní problémy a po první operaci v roce 1995 se již do MÚ Tanvald nevrátil a začal pracovat jako živnostník až do odchodu do předčasného důchodu v roce 2000.

V prosinci 1964 se oženil, v roce 1965 přivítal na svět syna, o tři roky později první dceru. Během těchto let bydlel v Plavech i Velkých Hamrech – Mezivodí v několika podnájmech. Na narození druhé dcery si počkal až do roku 1976. Koncem 80. let si rodina koupila domek, ve kterém bydlí dodnes.

Po odchodu do důchodu se nadále prohlubovaly jeho zdravotní problémy s oběhovým systémem, které snižují jeho mobilitu. Velmi těžce nese i smrt syna v roce 2013.

Volný čas tráví na zahrádce se třemi fóliovníky. Jeho chloubou jsou keře kanadských a velmi odolných kamčatských borůvek. Letos poprvé zkouší i borůvky citronové.

Velmi miloval pivo, ale jak sám přiznává, “už to není, co to bývalo”.

Ing. Petr Tischer

Po maturitě absolvoval Vysokou školu chemicko-technologickou v Pardubicích. I přes svůj kromobyčejný zájem o výbušniny, kvůli kterému se dostal i do hledáčku VB, se rozhodl absolvovat v oboru makromolekulární chemie.

Vedle školy pracoval jako druhý osvětlovač v divadle Pardubice, kde měl možnost seznámit se s pozdějšími legendami našeho herectví - J Kodetem, J. Hrzánem, P. Landovským, J. Somrem, V. Galatíkovou aj.

Po škole nastoupil, jako podnikový stipendista, v n. p. Bižuterie Jablonec n. N. Pracoval v technickém rozvoji na vývoji galvanických lázní a posléze na zachytu kovů z odpadních vod. V těchto oborech mu bylo uděleno několik patentů. V době normalizace byl odměnou za své postoje k invazi vojsk Varšavské smlouvy umístěn na čistírnu odpadních vod. Přesto však ke konci 80. let vyprojektoval a nakonec vedl výstavbu nové čistírny odpadních vod v tomto podniku, založenou především na regeneraci kovů.

Po revoluci 1989 založil firmu TITAN-Plastimex s.r.o., zabývající se prodejem plastů, zvláště plastových potrubních rozvodů švýcarské firmy GEORG FISCHER, kde je dodnes jedním z jednatelů. Firma TITAN se rozrostla o další dvě sestry a je jednou z vedoucích firem svého oboru na českém trhu.

Po celý život je aktivním sportovcem. Na střední škole to byl běh na lyžích a atletika, po návratu z vojny se stal předsedou oddílu sjezdového lyžování v Tanvaldě a začala i jeho kariéra námořního jachtaře. Vlastní loď má od r. 1990 až do dnešních dnů s aktivitami především na Baltu. Má přeplutý Atlantik a zúčastnil se několika světových regat. Dále má na svém kontě Altaj a 800 km řek Egin-Gol a Selena v Mongolsku, Kilimandžáro, Mount McKinley na Aljašce, Huascarán v Peru, okružní jízdu a treky na obou ostrovech Nového Zélandu, základní tábory Mount Everestu a Anapurny, atd. Naposledy si huntoval tělo na přechodu Korsikou ze severu na jih.

STATISTIKA

V roce 1956 nastoupilo do 9. třídy JSŠ 40 studentů. Po 9. ročníku odešel Jaroslav Kupka, po 10. ročníku Otýlie Bugarová, naopak přišli Věra Kozáková a Aleš Jína, takže nás bylo opět 40.

V roce 1959 úspěšně odmaturovalo všech 40 studentů, z toho 21 dívek a 19 chlapců.

Po maturitě

vstoupili přímo do praktického života 3
(účetní, zaměstnankyně pošty, elektrikář)

absolvovali další střední školu
(ekonomickou, zdravotní, pedagogickou, průmyslovku stavební, textilní, strojní, elektrotechnickou, nástavbu pro vychovatelství) 10

studovali na vysokých školách (někteří studium nedokončili a vyměnili ho za speciální střední školu nebo jinou VŠ anebo odbornou praxí, někteří si studium na PI doplnili dalším studiem):

- Filosofická fakulta UK	1
- Matematicko – fyzikální fakulta UK	3
- Pedagogická fakulta UK v Praze	1
- Pedagogická fakulta v Ústí nad Labem	2
- Pedagogický institut v Liberci	11
- Právnická fakulta UK	1
- Přírodovědecká fakulta UK	2
- Stavební fakulta ČVUT v Praze	1
- Vysoká škola báňská v Ostravě	1
- Vysoká škola chemicko – technologická v Pardubicích	3
- Vysoká škola strojní a textilní v Liberci	4
- Vysoká škola zemědělská v Praze - Suchdole	1

Z abiturientů JSŠ

- se učitelskému povolání věnovalo	14
- ve vědě a výzkumu pracovali	4
z toho s titulem CSc.	2
- soudcovské povolání vykonávala	1
- prosperujícím významným podnikatelem se stal	1
a několik dalších se podnikání rovněž věnovalo	
- kteří intenzivně provozovali sport, bychom jich vybrali nejméně	5
- zpěvu, tanci a hudbě nadšeně propadlo	6

V době zpracování tohoto almanachu již nežilo 12 spolužáků.

VZPOMÍNKY

„Člověk je nesmrtelný tím, že se na něj vzpomíná“

Naše třída jistě nebyla nějakým výkvětem ctnosti a přehlídkou Mirků Dušínů, ale ta naše alotria nikdy nebyla takového druhu, že by třeba učitelé vstupovali do našeho společenství s pocitem obav a preventivního stresu. Většinou jsme ty naše kantory docela ctili a mezi sebou jsme se také nervali. Úspěšný proces stmelování třídního kolektivu měl za celoživotní následek mj. tři manželské dvojice (Lud'a a Zdeněk Kutinovi, Jarča a Láďa Polákovi, Blanka a Ruda Soukupovi).

V této části předkládáme vybrané vzpomínky některých z nás na školní léta, na naše učitele, spolužáky, aktivity apod. Je to výběr zcela individuální a nečiní si nárok zahrnout všechny a všechno. Rádi dáváme slovo i některým profesorům.

Citujeme ještě jednu naši nezapomenutelnou třídní Milenu Potužákovou, a to ze sborníku „40 let gymnázia v Tanvaldě (1956 – 1996)“:

„Odstoupit, abychom lépe viděli“ zní stará moudrost. A já mám tedy z odstupu 40 let říci něco o třídě studentů, jimž přísluší atribut „první“ a kteří v hojném počtu čtyřiceti duší (v počtu, kterého další třídy nikdy nedosáhly) usedli v září 1956 do lavic právě vzniklé střední školy v Tanvaldě.

Nebylo to „gymnázium“, byla to „jedenáctiletka“. A už její jméno naznačuje, o jak poměrně krátké středoškolské studium šlo – trvalo pouze tři roky.

A přesto – i při zpětném pohledu a poměřování všemi dalšími desítkami tříd – bych jako jejich třídní profesorka chtěla říci, že to byla třída kvalitních jedinců. A jako češtinářka si neopustím poznámku, že dnes téměř se steskem vzpomínám na jejich důkladnou a rozsáhlou jazykovou přípravu. Patnáctiletí studentíci museli mít již v prvním ročníku o svém jazyku a jeho vývoji znalosti, které by se dnes žádný češtinář neodvažoval požadovat ani od maturantů. Gramatická kapacita profesor VI. Šmilauer se tehdy vyjádřil o učebnici českého jazyka pro tento ročník, že její požadavky jsou téměř v rozsahu prvního semestru vysoké školy.

Ale shrnuto – jací tedy byli?

Byli inteligentní, chytrí, měli smysl pro fair play ve vztahu kantor – student, netvářili se znuděně a otráveně, když na nich kantoři něco vyžadovali (i když pochopitelně ne vždy pláli nadšením), po maturitě mnozí z nich úspěšně absolvovali vysokou školu a většina z nich zvládla dobře, i přes problémy, které každého z nás přirozeně potkávají, také svůj osobní život.

A jestliže nyní řeknou jejich děti (ba i vnuci) – no, ted' už jim chybí jen svatozář, řeknu já na to:

***A proč ne?
Byla to přece dobrá třída.***

Fakta i perličky z deníku Blanky Soukupové (Kašťákové)

Psala jsem si deník, škola a vyučování ovšem nebyly hlavním námětem mého svěřování. Tím byly hlavně citové prožitky a moje vztahy i vztahy některých mých spolužákyň či spolužáků. Proto nepodávají žádný dokonalý přehled o mém či našem studiu. A bohužel jsem zlikvidovala sešit z roku 1957 a části roku 1958. Škoda! Byl to sešit o pobytu v Tatrách, našich tanečních, nějakých exkurzích a asi i sešit prvních třídních vztahů a lásek.

- 3. 9. 1956** Poprvé ve škole – zahájení v kině. Žádný dojem to na mě neudělalo.
- 4. 9.** Dnes už to bylo bezva, už jsme byli ve třídě a kluci do nás strkali židlemi.
- 25. 9.** P. ředitel nám dnes řekl, že pojedeme v červenci na 14 dní do Tater. Bude to bezva! Těším se, ačkoliv je to teprve začátek školního roku. Ve škole je už učení hrozně moc a to je teprve začátek. Musím se učit hlavně anatomii, máme pana ředitele.
- 10. 10.** Nyní si ve škole nic neužijeme, protože přestávky jsou krátké a ty máme zaneprázdněné učením.
- 23. 10.** P. ředitel už nezkouší tak přísně, začíná to být bezvadné.
- 16. 11.** Pro někoho vysvědčení hrozné, dávaly se čtyřky ze strojírenství.
- 15. 12.** Ještě před Vánocemi kontrolní práce z Ma a Fy, plnou parou zkoušení z Čj a Dě. Ch – Ze – Bio až po Vánocích
- 10. 1. 1957** Stále se zkouší! Pěkný podraz od p. ředitele. Říkal, že se v So zkoušet nebude, ale potom celou hodinu zkoušel. To dostala téměř všechna děvčata 5.
- 31. 3. 1958** Je pondělí a do třídy přišel nový hezký spolužák – Aleš Jína.
- 10. 4.** Ve škole hezká ulejšárna! P. ředitel je v lázních, p. uč. Lupek v nemocnici, velký Tonda Marek se žení (proto tento týden neučí) a p. uč. Hájek jede do Prahy.
- 26. 5.** Odjezd na Příchovice – sázení smrčků s p. uč. Potužákovou, 3 dny s námi byl p. uč. Havel, 3 dny p. uč. Hájek. Zjistila jsem, že je to velmi hodný člověk, mám ho ráda, nejvíc ze všech učitelů, je takový kamarádký.
- 31. 5.** MEVRO – dopadlo výborně. Po hodinovém programu jsme tancovali samé foxtroty.
- 27. 6. – 6. 7.** Hamr na Jezeře – **výlet**. Až na 3 dny skoro stále prší. Život ve stanech.
- 5. 9. 1958** Poslední školní rok začíná. Učí se už naplno, dnes jsme dokonce psali kontrolku z matematiky.
- 21. 2. 1959** Sobota – studentský ples. Tančíme polonézu.
- 22. 2.** Ples byl nádherný, nečekala jsem, že bude tak hezký. Sál byl vyzdoben, hudba hrála jedna radost – orchestr Rudy Janovského. Tančilo se do 4 hodin.
- 25. 2.** Exkurze do automobilky v Mladé Boleslavi.
- 5. 4.** Exkurze Praha – Karlovy Vary – Plzeň. Vyjeli jsme v neděli do Prahy, procházka městem, hrozný vítr a prach, chvíli i pršelo. Večer divadlo (s Kopeckým a Vránovou), potom Petřín. Spali jsme v ubytovně na nám. Gorkého.
- 6. 4.** Budíček v 6 hodin, odjezd do Karlových Varů, procházka na Jelení skok, potom nákup „piťátek“ na minerální vody a procházka po kolonádě. Večer jsme odjeli do Plzně.

7. 4. Zajímavá exkurze v plzeňském pivovaru, kdy na konci prohlídky někteří odvážlivci – kluci - se snažili načepovat pivo z trubek pod velkým tlakem do „piťátek“ pod shovívavým dohledem průvodce. Vypadali pak hrozně postříkání pивní pěnou.
2. 6. **MATURITA** úspěšně složena, za vše ještě velký dík p. uč. Potužákové a p. uč. Hájkovi. Na matematiku budu vzpomínat hodně dlouho.
10. 6. **Maturitní večírek na Špičáku.**
Bylo to úžasné, zpočátku trochu nudná zábava, ale později vzrostla. Vždyť jsme měli 50 litrů vína. Z učitelů se dostavili Mlynář zvaný Holub, Hájek s paní, Havel, Marek, Marousek. Hájkovi brzy odešli – paní se udělalo špatně. Nálada výborná! P. uč. Havel stále opěvoval skokana zeleného, p. uč. Mlynářovi někdo přivázal deštník na věž. Velký T. Marek se stále domlouval s Mlynářem, že spolu půjdou přes kořeny. *Některým se staly ještě horší věci, které by nebylo vhodné zveřejňovat.* Maturitní večírek skončil ve 4 hodiny ráno.

Vzpomíná Jana Hauboldová (Mašková):

Spolužáci a kolegové

Po absolvování Pedagogického institutu se sešlo ve sborovně ZŠ v Desné v Jizerských horách šest spolužáků z 1. maturitní třídy tanvaldské JSŠ: Donátová Jana, Kašťáková Blanka, Kverková Miroslava, Mašková Jana, Korbelař Jan a Soukup Rudolf. Výsledek: nezapomenutelná první „štace“ – mládí ve škole, mládí ve sborovně. Výborné vztahy s dětmi i s rodiči žáků, trvající dodnes.

Mirka Kverková - Houštecká

Třídní krasavice s pohnutým životním osudem. Terorizovaná svým prvním manželem a postižená nevyléčitelnou nemocí. A když ji na maturantský sraz do Harrachova přivezl na vozíku její druhý manžel, pomohl jí dát ruce na stůl a do nich vložil album, ve kterém obtížně listovala, zaslechli nejbližší sedící poprvé v životě pronést naší třídní M. Potužákovou vulgární slovo: „Když nejde o život, jde o h....“. V roce 1986, zanedlouho po srazu, Mirka zemřela.

Jan Rolenic

Chytrý student, rodiči vedený k hudbě. Vystudoval VŠST v Liberci. A když po jednom z maturitních srazů nečekaně ve své kanceláři zemřel a v tom roce nebyl ze spolužáků jediný, bylo rozhodnuto, že se srazy naší maturitní třídy nebudou konat po 5 letech, ale po roce. Na podzim v tanvaldském Grandhotelu.

Vzpomíná Zdeněk Kutina:

Zdeněk Hájek

zvaný též Hagec nebo Hagecius. Učil některé z nás již od šesté třídy až do maturity matematiku.

Vyznačoval se přichylností k vážné hudbě a opeře a zpestřoval nám zpěvem árií mnohdy suchopárné matematické vzorce a rovnice. A o tom, že uměl matematiku naučit, svědčí i to, že řadu z nás pravidelně dohnal na okresní i krajská kola matematické olympiády, na kterých jsme získávali přední umístění.

Byl také spolu se svou manželkou Hanou duší festivalu Tanvaldské hudební jaro. Druhou polohou jeho osobnosti bylo zaujetí tělovýchovou a sportem, a protože mu výuka tělocviku neposkytovala dostatečné uspokojení, vedl ještě sportovní školu, jejíž frekventanti zhusta získávali trofeje na závodech ve svých kategoriích.

Kromě toho nám uměl působivě vybraně nadávat a spílat, když jsme nevyhovovali jeho nárokům na tempo, znalosti a schopnosti, což jsme mu bohužel nemohli oplácet, protože za těch našich let byl učitel autorita. Všechno jsme však později probrali na třídních srazech, na které vždy vítán rád přicházel.

František Lupek

Na němčinu jsme měli nestora učitelského sboru, svými kolegy velmi považovaného učitele Lupka, který zřejmě jako jediný uměl německy. Jenže člověk neví. Takový Zdeněk Hájek, který se mnohdy projevil jako prudšas, uměl docela obstojně šťavnatě německy klít, k čemuž se mu dostávalo dostatek podnětů od někdy nechápajících svěřenců.

Lupek si udržoval svoje rituály. Když jsme ho při příchodu pozdravili povstáním, pečlivě zkontroloval, zda všichni stojí řádně v pozoru. Proto jsem si jakoby náhodou nechával jednu roku opřenou o lavici, načež jsem vždy uslyšel očekávané přísné: „Připaž!“ Teprve pak jsme uslyšeli „Setzt euch!“ a mohli jsme započít výuku. Pan učitel chodil vždy upraven v obleku – tenkrát se to od učitelů a záhy pak i od nás nekompromisně očekávalo – k němuž zásadně nosil starodávného motýlka. Jenže v té době již začínal být motýlek opět v módě a v nastávajících tanečních se to již u pánů bez motýlku neobešlo.

V hodině němčiny jsme proto jakožto okravatovaní studentíci byli zpraženi: „Ist die Krawatte modern? Nein, es ist nicht modern; der Schmetterling ist modern!“ – bylo vymalováno a pan učitel byl spokojen, jakou získal morální převahu nad tou nevcválanou sebrankou.

Antonín Marek

Stejně jako my, tanvaldští, už na osmiletce, tak potom i celá třída na JSŠ, jsme měli na dějepis (někteří z nás i na volitelnou latinu) Antonína Marka. Trošku nemotorný dlouhán, sympatický dobrák a klidšas. Nerušeně a poněkud monotónně vykládal o dávných dějích. Já jsem patřil k těm, kteří mu pečlivě naslouchali, protože mě zajímal ponor do věků a událostí dávno minulých, ale přitom se současností nějak rezonujících. Pohříchu ne všichni byli tak pozorní, např. Ludka vzpomíná, jak si v jeho hodinách klidně napsala všechny domácí úkoly; nicméně prófa, i když byl zabraný do svého výkladu, nebyl slepý a utrousil aspoň poznámku o „té čarodějnici Krausové“. A někteří se dokonce opovážlivě bavili, jako jeho jmenovec a náš spolužák Tonda Marků, což jednou našeho Marca Antonia, jak byl občas přezdíván, našťvalo, až zahřměl: „Ten Marek tu pořád kecá!“, načež třída vypukla v hurónský řev. Antoniovi to hned došlo, zklidnil brunátný obličej a jal se pochechtávat. Po chvilce ale, jako by se nechumelilo, pokračoval ve svém stylu až do zvonění.

Antonius však neměl aprobaci na třetí stupeň a dodělával si proto dálkově vysokoškolské studium. Když složil státnici, třída se složila na lahvičku a s nadšeným blahopřáním mu ji předala. Avšak běda! Alkoholem dosud nepoučení a nezkažení vyslanci třídy omylem místo vína zakoupili jakousi neznámou šťávu, nemýlím-li se borůvkovou. Ta značka nebyla známa ani ve sborovně a k odhalení došlo záhy, neboť láhev byla ve sborovně promptně otevřena. Po přípitku a napití se ozval pobavený řev a kantoři si pak nenechali vymluvit, že jsme si z Antonia opravdu nechtěli vystřelit. Napravili jsme to až na maturitním večírku, kdy jsme si s Antoniem řádně přitukávali, tentokrát již nápojem pitelným.

Milena Potužáková

Učila nás češtinu, a mnohé z nás již od šesté třídy až do maturity a od deváté třídy byla naší třídní profesorkou. Nepamatuji se na žádné zážitky s ní, které by byly k popukání, ale zato na její nakažlivé vnitřní zaujetí pro jazyk a českou literaturu. Díky ní jsem – a určitě zdaleka nejen já – získal cit pro jazykovou čistotu, pokoru k bohatství naší mateřštiny a dar poznat a rozpoznat kvalitní literaturu českou i světovou. Byla zakladatelkou a dobrou duší tanvaldského Divadla hudby a poezie, kam mě spolu s dalšími vybranými milovníky veršů snadno přivedla jako recitátora.

Jednou mně a Ludce předvedla reprodukce obrazů francouzských impresionistů. Tím způsobila, že jsme se začali intenzívně zajímat o výtvarné umění. Určitě jí vděčíme za to, že dokážeme ocenit výtvary lidského ducha a věci a děje, které mají mnohem trvalejší hodnotu než věci materiální povahy.

Milada Udatná

Od desáté třídy učila angličtinu. Předtím si škola vypomáhala jedním inženýrem s praxí ze zahraničních montáží, který byl tehdy zřejmě jediným člověkem ve městě toho jazyka mocným, avšak bez učitelské aprobace.

Nastoupila o prázdninách a hned vyfasovala pedagogický dozor na naší chmelové brigádě. Byla tehdy čerstvě vdaná za lesáka z Harrachova, snad o patnáct let mladšího, což tehdy samozřejmě vyvolávalo podiv a na druhou stranu to vysvětlovalo i stav její duše. Zapisovala počty větelů, které jsme přinášeli odevzdat do připravených žoků. Přicházím vysypat svůj těžce vydobytý výsledek odrbávání strhaných chmelových štoků a vidím dámu se zcela nepřítomným pohledem upřeným zřejmě do slastných představ novomanželky, která na mou opakovanou připomínku existence a mé přítomnosti konečně učinila do notesu čárku vedle mého jména a pokračovala ve svém nadpozemském rozjímání. Vrátil jsem se mezi spolutrpicí kamarády a informoval je, že „ta ženská zírá jako Sibyla“. Tím jsem jí neúmyslně stvořil přezdívkou, která se ihned ujala. No, a protože se na naší škole nikdy nic neutajilo, kantoři ji záhy o té přezdívkě radostně a přejícně zpravili. Tu se krátce zamyslela a usoudila, že to je hezké, protože Sibyla byla chytrá žena a tak všem škodolibým kolegyním zatnula tipec.

Sibyla se stala mezi svými studenty velmi oblíbenou pro svůj trochu svérázný přístup a pro schopnost opravdu jazyk naučit.

Petr Patočka

To byl můj „nejdéle sloužící“ kamarád, se kterým jsme již v raném dětství konali dobrodružné výpravy po rozlehlém katastru Haratic; od Dolence, kde tekla řeka Kamenice, ve které jsme se pod jezem koupali, chytali pálinčata a opékali si je na ohýnku, opodál se krabatila skála s všelikými úkryty, přes střed vesnice, kde Pét'a bydlel ve shluku domků zvaném Žížkov a kde nedaleko stála škola, přes vyšší partie s bystřinou, v níž se nade mlýnem vyskytovali raci, kde jsme v lese objevili jakousi zemljanku a povýšili ji na bunkr nebo jsme otrhávali třešně nerudně lajícímu sedlákovi, až po Hořenec, protínaný četnými serpentínami až na temeno obce před Zlatou Olešnicí.

Pét'a byl premiantem třídy, což mu vynášelo někdy projevy závistivé nevole od jiných dětí. Mně to nevadilo, asi hlavně proto, že jsem se umisťoval v těsném závěsu za ním. Po skončení národní školy se naše osudy na tři roky rozešly, on chodil na měšťanku ve Velkých Hamrech a já jsem se přestěhoval do Tanvaldu, kde jsme se ale zase s potěšením sešli v deváté třídě.

Jako blesk z čistého nebe na mě po letech dopadla zpráva, která oznamovala jeho skon. Po mnoha letech mi z očí vyhrkly slzy. Sbohem Pét'o, kamaráde z nejmilejších!

Vzpomíná Miloslav Bauer

Zdeněk Hájek

Zde by se slušelo napsat PAN UČITEL.

Někteří z nás ho potkali již na základní škole ve Žďáru, kde bydlel a působil se svou první manželkou Hanou. Odtud přešli na osmiletku v Tanvaldě a posléze začal působit na nově založené jedenáctiletce. Vyučoval matematiku, fyziku, deskriptivní geometrii a tělesnou výchovu a byl schopen suplovat i astronomii, zeměpis a biologii. Své hodiny se vždy snažil udělat zajímavé tak, abychom pochopili přednášenou látku a byli schopni ji aplikovat v praxi. My, kteří jsme nastoupili na školy technického směru, jsme ocenili znalosti, kterými nás vybavil a pomohl nám tak snáze překonat úskalí prvních vysokoškolských zkoušek.

Vždycky nad námi držel ruku a spolu s naší třídní prof. Potužákovou se snažili urovnávat průšvihy, které jsme si přivodili. Měl nás rád, i když to dával někdy najevo svým chlapským způsobem, což se nesetkávalo s pochopením, zejména jemných dívek. Cenili jsme si, že všechny školní problémy řešil ve škole a s plným souhlasem rodičů i za zavřenými dveřmi kabinetu.

Jeho velkou celoživotní láskou byl sport. Byl hlavním organizátorem sportovních aktivit ve škole a do organizace sportovních aktivit zapojil i profesorský sbor. I sportovní antitalenty donutil, aby se hýbaly. Velkou kapitolou jeho života i řady žáků a studentů byla sportovní škola, kterou založil a dosahoval s ní významných úspěchů. Věnoval se běžecému lyžování, atletice, gymnastice, míčovým hrám, vedl žáky k všestrannosti. Není divu, že jeho svěřenci několikrát vyhráli celostátní sportovní soutěž škol, a že se ze sportovní školy rekrutovala řada mistrů republiky a reprezentantů republiky v několika lyžařských disciplínách. Dostával se do sporů s ředitelem školy, který měl pocit, že lítání po lesích odvádí studenty od studia a svou nelibost dával patřičně najevo jemu i žákům sportovní školy.

Poté, co z moci úřední byla činnost sportovní školy ukončena, prof. Hájek zatrpknul a věnoval se již jenom osobnímu tréninku. V pokročilém věku absolvoval všechny evropské závody na dlouhých lyžařských tratích, včetně Vasova běhu, La Diagonely, Marcialongy. Jizerskou padesátku jezdil s železnou pravidelností – a úspěšně.

Byl to člověk všestranných zájmů, pamatujeme si ho také jako milovníka vážné hudby a organizátora Tanvaldského hudebního jara.

Mně osobně ovlivnil velmi silně. Vedle fyzické zdatnosti formoval i moje morálně volní vlastnosti a ovlivnil tak můj další život. Později jsme se stali blízkými kamarády.

Jeho odchodem jsme ztratili výborného učitele, úspěšného sportovce a zejména dobrého kamaráda.

Josef Šourek

Byl učitelem na odborném učilišti v n. p. Totex Tanvald a na jedenáctiletce vedl výuku odborné praxe. Nikdo z nás asi nezapomene, jak jsme za ohlušujícího tlukotu kladívek vyklepávali z pásku oceli písmeno S. A také kladívko jsme vyrobili – ještě je mám schované! Pro mnohé z nás byla praxe v dílnách prvním setkáním s obráběcími stroji a prvním poznáním skutečného výrobního podniku. Vzpomněl jsem si na něj při přijímacích zkouškách na vysokou školu, když jsem dostal otázku: „Jaký je rozdíl mezi prací na soustruhu a frézce“? Kdo ví, zda by mne správná odpověď napadla tak rychle, kdybych si na oba stroje nebyl mohl při praktikách sáhnout.

Ve škole byl uměřený, přísný a nic neodpustil. Jeho veselá povaha se však naplno otevřela v turistickém oddílu, jehož byl spolu s manželkou dlouhá léta aktivním členem.

Václav Pavlata

Byl konstruktérem v n. p. Totex Tanvald a na jedenáctiletce působil jako externí učitel výběrového předmětu Technické kreslení. Velice seriózní a praktický technik nás učil vše od správného ořezání tužky a přípravy pracovních pomůcek až po kreslení složitějších sestavných výkresů. Ti, kteří po maturitě studovali technické školy, na něj s vděčností vzpomínali, protože jim umožnil alespoň částečně srovnat vědomostní rozdíly se studenty technických průmyslovek.

Vzpomíná Rudolf Soukup

Rád vzpomínám na prof. Milenu Potužákovou, která mi otevřela pohledy do světa literatury a divadla. Především mi odkryla svět Osvobozeného divadla natolik, že jsem se o vše, co s tímto tématem souvisí, nepřestal zajímat ani dnes. Tento zájem byl podpořen i vydáním čtyř svazků her Osvobozených v letech 1957 – 58, které jsem kupoval u knihkupce pana Martínka. Se Zdeňkem jsme na Mevrech dokonce několik dialogů V+W přehrávali.

Prof. Potužáková mě přihlásila a také doprovázela na okresních kolech STM v recitaci a uměleckém přednesu. Poprvé to byl slavný a těžký monolog Cyrana

o nose, podruhé jsem přednášel z paměti (desky s textem byly ovšem po ruce) jednu kapitolku z „Petra a Lucie“ od Romaina Rollanda.

Neminulo mě ani tanvaldské Divadlo hudby a poezie s Wolkerovou „Baladou o námořníkovi“ a naposledy jsem v režii paní profesorky vystupoval v roce 1978 (asi k MDŽ) s etudou Ludvíka Ažkenazyho „Jak jsem tě uviděl“.

Pod jejím vlivem jsem se aktivně podílel na kulturních programech na PI jako recitátor, vypravěč, autor literárního pásma i režisér. Jako učitel jsem později hrál v ochotnických souborech v Desné i v Tanvaldu.

Mou aprobací, kromě učitelství na 1. stupni, byla i matematika a výtvarka. Volbu matematiky dost ovlivnil prof. Zdeněk Hájek, především jeho dramatické a názorné hodiny deskriptivní geometrie. Jeho hodiny nebyly určitě monotónní a nezáživné a často jsem si jeho snahu nás zaujmout, při své praxi připomínal.

Poslední bardi profesorského sboru

Do nedávných let pravidelní hosté našich třídních srazů, profesoři Vladimír Marousek, Vlastimil Havel – poslední žijící z našich učitelů – a naše třídní profesorka Milena Potužáková

Vzpomíná profesor Vlastimil Havel

Po maturitě na jabloneckém gymnáziu jsem začal v roce 1949 studovat na přírodovědecké fakultě UK a po dvou letech jsem se rozhodl pro studium na katedře geologicko – geografické a souběžně jsem se zapsal i na katedře biologie. Diplomovou prací „Hospodářský a populační vývoj v Západních Krkonoších a Jizerských horách“ jsem své studium v roce 1953 zakončil.

Někdy koncem června 1956 jsem se od známého učitele dozvěděl o tom, že v Tanvaldě budou otevírat JSŠ, po pohovorech jsem byl přijat a týden před začátkem školního roku jsem se stal učitelem JSŠ s podmínkou, že si musím studiem doplnit pedagogické a psychologické vzdělání.

Jsem už jediným žijícím pedagogem, který pamatuje a prožil slavnostní otevření a zahájení školního roku 1956 – 57 jedenáctileté střední školy v městském kině.

Jakých bylo těch 60 let, oč škola usilovala, jak žila?

Odpověď na tuto otázku je pro mne obtížná, neboť jsem na škole působil pouhé 4 roky. Jistě se pamatují, že škola prošla, jako všechny střední školy v republice, řadou změn nejen v názvu, ale i v úpravách a zavedení zbytečných předmětů, jako práce v dílnách, práce na pozemcích a polytechnická výchova, což byl jeden učební den řemesel týdně.

Mějme na paměti, že několik generací našich studentů a profesorů se nemohlo v minulých letech svobodně vyjádřit, že byli nuceni své osobní pocity, myšlenky i křivdy skrývat.

Jako začínající kantor jsem si vždy uvědomoval nezbytnost vytvořit si dobrý vztah mezi učitelem a žákem, nakonec třídou. To se dalo vytvořit poutavým, zpestřeným výkladem často i s úsměvem. Nepamatuji se, že bych vytvářel ve třídě konflikty a stával se nepříjemným.

Velice miluji maturitní schůzky. Jejich účastníci se rozpovídají a zavzpomínají. Nepamatuji se, že by některý absolvent mluvil o gymnáziu se zlobou a nenávistí. Absolventi mluví o svém osobním životě a vzpomínky to bývají docela hezké a humorné, někdy plné smutku.

Almanach, který vyjde, dá prostor všem prvním absolventům, kteří si chtějí připomenout léta dávno minulé, a kteří cítí, že své životní zkušenosti, osudy a prožitky by měli předat svým následovníkům.

V závěru bych poděkoval všem absolventům této školy, všem pedagogům, kteří zde dříve působili a působí, všem dalším pracovníkům za to, že může tato škola v roce 2016 důstojně oslavit krásných 60 let svého trvání. Zároveň bych popřál všem absolventům co nejvíce pohody, štěstí a úspěchů v životě.

Střípky

TANEČNÍ POŘÁDEK:					
Zahájení: Záběha orchestru					
1. Polonka - taneč			14. Sezení ve dvou - slowfoa		
2. Šepot květin I. - valčík			Colonel Bogey (Brasel. znělka) - pochod		
Šepot květin II. - valčík			15. Jedno, dva, tři - polka		
3. Muž musí být nahý - foxtrota			Moravěnka náč - mazurka		
Věrný husar - pomalý foxtrota			16. Krokodýl slzy - pomalý foxtrota		
4. Lásko má - slowfoa			Malé směr waltz - waltz		
Věrná láska - waltz			17. Malé rybky - pomalý foxtrota		
5. Potápeník - polka			Loučím se s tebou - foxtrota		
Žal andea - valčík			18. Vzpomínka na Milana - tango		
6. Zlá noc - foxtrota			Jsem s tebou tak rád - tango		
Sedni vřch, sedni moři - waltz			19. Přivítání - valčík		
7. Zaušlepi - mambo			Sedesečko - polka		
Tri mnce ve studenci - slowfoa			20. Ben jout, Kathrin - pomalý foxtrota		
8. Jinevá (Mělnická) - polka			Člov lásky - waltz		
Jen ty a já - valčík			21. Ananas z Cavocata - calypso		
9. Macky Mezer - foxtrota			Madeleine - waltz		
Dva modré balonky - pomalý foxtrota			22. Bambu-Bina - mambo		
10. Zářivost - tango			Pátá mlád - slowfoa		
Mějte - tango			23. Lysolajka - polka		
11. Bebešch - foxtrota			Prodám srdce - tango		
Přísah pro nás dva - waltz			24. Saxes Boogie - foxtrota		
12. Kdo vi, naž myšit - valčík			Malé směr waltz - waltz		
Maryla - polka			25. Koi a lvec - foxtrota		
13. Borůvkový vřch - slowfoa			Tipitipitip - calypso		
Rok co rok - foxtrota					

Členové sboru SDA:

Alena Dostálková - Pěchlová, Eliška Novotná, Miloslav Šesták
U klavíru VLADIMÍR HEJDA

*Co nám pod taktovkou Rudy Janovského orchestr hrál
a na co jsme tancovali na maturitním plese*

JEDENÁCTILETÁ STŘEDNÍ ŠKOLA V TANVALDĚ

OKRES JABONEC N. N. TELEFON č. 154

Jedenáctiletá střední škola Tanvald
okres Jablonec nad Nisou

Zn..... V Tanvaldě dne **2. června 1959.**

Třídní skupina ČSM
XI. třídy.

Závodní organizace KSČ s politováním konstatuje, že již druhý den maturitních zkoušek jste upustili od jednotného svazáckého oblečení. Charakterisuje to především váš formální poměr ke svazácké organizaci. Za druhé již dnes je smazán slavnostní ráz prvních maturit nejednotným ustrojením.

Dále předpokládáme, že okázalé oblečení některých jedinců bude působit tísnivě na ty, kteří nemají tolik finančních prostředků k takovému ustrojení.

Očekáváme, že uděláte vše, aby i další průběh zkoušek byl slavnostní a vyjádříte při tom svou hrđost členů ČSM.

Čest práci !

ZÁVODNÍ ORGANISACE
KOMUNISTICKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA
Jedenáctiletá střední škola Tanvald
okres Jablonec nad Nisou

Střípky

V této atmosféře jsme maturovali

Dobyli jsme velehory i oceány (tedy – jak kdo)

Profesor Zdeněk Hájek v italských Alpách

***Ing. Petr Tischer ve společnosti přátel
a Tichého oceánu ve Francouzské Polynésii***

A na závěr neuškodí trocha optimismu, i když se někdo při srovnání s realitou neubrání úsměvu. Zůstat optimistou i ve vlastní nelehké životní situaci je však vizitkou silné osobnosti.

Z posledního dopisu prof. Milady Udatné ze dne 26. 9. 1994:

„Srdce každého kantora potěší, když si na něho někdejší žáci vzpomenou. Tak i mně způsobilo pozvání na Vaši schůzku velkou radost. Děkuji Vám za pozvání i za tu radost. Bohužel ji nemohu násobit osobním setkáním s Vámi všemi. Brání mi v tom můj současný zdravotní stav, o němž se tu nebudu egoisticky šířit. Jen se Vám, v důsledku své oční choroby, omlouvám za úroveň písma. Píši totiž naslepo, jen po paměti. Písmena mám v ruce a pokládám je vedle sebe na papír – že mi někde nějaké písmeno chybí, či je nějaká nožička navíc, či naopak, to mi odpustíte.

Od poslední schůzky v Harrachově se toho tolik změnilo. Když vše na vážkách zvažuji, nemohu jinak, než zjišťovat, že změn k lepšímu je mnohem více, než těch druhých a jsem přesvědčena, že až přejdou všechny ty vichřice hněvu, závisti, požívačnosti, prospěchářství, sobectví atd., atd., vláda věcí našich se sice nevrátí, neboť tu již pevně držíme, ale vrátí se pohoda, klid, snášenlivost, vzájemná úcta a láska mezi lidmi a bude nám všem dobře na zemi.

Nepochybuji, že Vy všichni svým úsilím k tomuto lepšímu bytí přispíváte.

Přeji Vám všem vespolek mnoho radostí, klidu a míru v duši, úspěšné završování svých snah a vůbec všechno to košaté lidské štěstí, jež tu po světě poletuje a čeká, až je k sobě přitáhnete a podržíte.

Mnoho pozdravů a přání všeho dobra!

Milada Udatná“.

PODĚKOVÁNÍ

Redakční rada děkuje všem, kteří do Almanachu přispěli a svěřili se se svými životními osudy po maturitě i vzpomínkami na školní léta. Děkujeme těm kamarádům, kteří pro zdar projektu obětavě hledali a poskytli nám veškeré informace o zesnulých spolužácích, které bylo možno zjistit a rovněž pozůstalým, kteří takové informace poskytli.

Pokud byste v Almanachu našli přece jen nějaké nepřesnosti nebo chyby, tak se omlouváme, nebyly rozhodně způsobeny zlou vůlí.

Velký dík patří vedoucím představitelům MěÚ v Tanvaldě a vedení ZŠ Smržovka za jejich vstřícnost a technickou pomoc při tisku Almanachu.

ČERVEN 2015